

За Українську Самостійну Соборну Державу!
Воля Народам! Воля Людині!

ВИЗВОЛЬНИК

ШЛЯХ

СУСПІЛЬНО-ПОЛІТИЧНИЙ МІСЯЧНИК

Ч. 4. (31).

Квітень, 1950.

Рік III.

О. Д.

З ВІРИ У ПЕРЕМОГУ

Воскресіння Христоче - це світлий день перемоги Правди над злом і невиллям. Христос Воскрес, поборов смерть і збудив у людських серцях незламну віру в найвищий ідеал Правди на землі. Особливо з великим прагненням, в духовній обнови віри і сили зустріваче український нарід Світлий День Воскресіння. Під звуки тріумфальних, воскресних дзвонів, здоштану, политу кров'ю українську землю, проблискує нова животворна віра в перемогу безсмертної Правди, за яку вмер і воскрес Христос.

Але Голгота України ще не завершилась. Сьогодні, під зловіщий регіт сатрапів, понуров тінню шибениць зкривається українська земля а замість святочних, радісних воскресних гімнів, бряжчать кайдани поневоленого народу. Солонки, терми, шибениці, розстріли, катування, муки і смерть - це кровава Голгота українського народу. Скільки в минулому пройшло тим тернистим шляхом синів і дщак України, а скільки сьогодні безсмертних героїв гинуть на цьому шляху за здійснення цих великих ідей, що ведуть до Воскресіння. Церква в катакомбах а овіята ідея Правди топтана тиранами - новітніми вдеми і пилетами.

Цей хрестний шлях українського народу, по кровавим плямами позначує його визвольну боротьбу, а неначе повторенням хрестної дороги і мук Божого Сина, якого в екстазі озасу і злоби розпинали кати. З чаду кровавого похмілля, оп'янілі злобою червоні кати нищать, вивозять і розпинають сотні-тисяч родин, жінок, дітей і старців, пљидрують українську землю і намагаються збити живу віру в Бога, віру в Батьківщину і Воскресіння Правди. Але не збити нікому безсмертного Духа Правди і Віри, що овіває незламних борців за волю і частя українського народу.

Сьогодні, десь там на рідних землях України в пустках наших рідних хат блукає біль і дум. Пилети і фарисеї замість віри християнської, насильно зводять культ безбожництва, ідолопоклонства та підкоряють Духе матерії. Велику Богу і національну правду заступають адорациями утопічних ідей комунізму. А під знаком Розп'ятого, без озву і нарікань, переносять муки й тортури і скатовані змиряють сотні-тисяч борців українського революційного підпілля: ОУН, УПА, УГЗР. З катакомбах родиться і виростає новий мит національної, непоборної, християнської України. Серед жертв і крови, серед мук і терпінь виростає Золя, як вічний Божий Закон Воскресіння.

Ця герячу віру, що неповняє зерця українського народу, не зб'ють червоні пилети, не захитають фарисеї і не запродадуть зрадливі вди. Бо в символі Божої Правди і Справедливості находимо вічне зерело сили духе і віри а перемогу та Воскресіння найвищих людських стремлінь: Свободи народів і людини.

Возмоче Україна, якої визранником а ОУН, УПА, УГЗР, веде безперервну героїчну боротьбу з червоними наїзниками за осягнення Великої Христової Правди. Хочемо бути вільними, хочемо правди і віримо у Воскресіння України. Але "шуть на Голготу велична тоді, коли тамить людина за що й куди вона йде". Коли Край в боротьбі, озідомий озосі цілі те українська еміграція не омие ніколи і ніде занедбувати озок обовязків, що вкесуєть на нашу озновну мету: мобілізувати всіх і довести до християнського походу проти найбільшого зорога людства - ССРР.

Для українських націоналістів-революціонерів на еміграції, призначено виповнити цю місію, яку доручив нам Край. Ми відповідальні перед Богом і Україною за озповнення цих великих, важких та почесних історичних завдань. Нехай же день Воскресіння Христа стане для нас запорукою перемоги нашої української правди і нехай не лякає нас хрестна дорога української Голготи, бо після неї прийде Воскресіння. Об'єднані великим Духом віри і перемоги з цілим українським народом, прамуємо твердо шляхом, що веде до зоріт Золотоверхого Києва. Щоб під звуки воскресних Софійських і Святоверських дзвонів зелунала пісня побіди і Воскресіння України.

Воля народу!Воля країні!Смерть тиранії!ХРИСТОС ВОСКРЕС!Український народ!

Сьогодні в усьому світі для всіх вільних людей сьогодні великий день, день свята Воскресення Христового.

Для нас це один Великдень у неволі... Довгий і важкий шлях нашої Голгофи, але тільки цей один шлях веде до Воскресення.

Не плачмо сьогодні, Браття, і не падаймо, хоч який важкий наш хрест. Багато з нас святкуватиме цей Великдень у полі, або в лісі, чи під голім небом на руїнах і на попелищах своїх хат і сіл, воглених свіжми ще трупами своїх найближчих та найдорожчих. Не тільки білої пшениці, але кусця чорного хліба й кавалочка традиційного великоднього яйця не буде цього року в багатьох нас. Бо лютий ворог-кат усе знищив, усе забрав, - і наші хати й наш хліб, нашу працю й наше майно, й життя наших батьків, братів, сестер і дітей забрав, б'є, змущується, мордує. Люті вороги-наїзники забрали нашу волю, а тепер за нею забирають усе, і на кінець ще й нас з нашою предідівською землею вигнають.

Такий наш Великдень цього року, така наша Голгофа страшна... Та ми не плачмо й не падаймо під цим хрестом!

Пам'ятаймо, Браття, що крім Голгофи є ще Воскресення! Уся наша Голгофа, усе лихо й усі страждання - це той страшний камінь, це той гріб неволі, який тепер тяжить над нами, який нам треба розбити!

Важкий той камінь неволі, але наша Правда така велика, наша Справа свята й наша Віра така міцна, - що дасть нам силу розбити його.

Тільки станьмо всі разом, з'єднаймо всі наші думки й сили для цієї одної Великої цілі, для нашої святої визвольної боротьби. Коли так зробимо, тоді жодна неволя і жодні переслідування не будуть нам страшні, а день нашого Визволення і Воскресення буде близький.

Як по темній ночі ясний день світає, як по холодній, морозній зимі знову встає тепле сонце весни, - так по темній ночі нашої неволі, по довгій, холодній сибірській зимі - встане над нашою умученою землею золоте сонце свободи!

Як по Голгофі з гробу встав умучений Христос, так воскресне з гробу неволі наша свята умучена Батьківщина - Вільна Самостійна Україна!

Хай отже сьогодні день Воскресення, в якому радіють всі вільні люди на землі, - буде й для нас днем великої радісної надії, - що з наших страждань і мук, з наших жертв і крові, і з наших трудів та боротьби зродиться знову наша Воля!

Повстаньмо, отже, Браття, всі разом, розбиймо цей камінь і розвалім грім неволі, - збудуємо свою власну народну хату, свій все-народний святий храм - Вільну Самостійну Українську Державу! У ній знайдемо наше Воскресення, наше довго опрагнене щастя і наше спасіння від усього лиха й усіх нещасть неволі.

Друзі! Славні Українські Революціонери Повстанці! Це наше діло й наш святий обов'язок розбити гріб неволі нашої Батьківщини й визволити її.

Ми одні ще сьогодні вільні на нашій землі, бо маємо свій найдорожчий скарб - зброю, а в серцях посвату і відвагу!

Не кидаймо нашої зброї, не схилимо наших гордих козацьких голів у ярмо, але будемо стояти зі своєю зброєю на сторожі наших великих волюблених народів!

Наше Воскресення, Друзі, - перед нами! Вперед! Здобудемо й здійснимо його!

ХРИСТОС ВОСКРЕС - ВОСКРЕСНЕ УКРАЇНА!

Київ, 1946р.

К. П. ОУН.

Воскресіння Христа - це великий день перемоги, в який ми віримо і визнаємо як символ Голгофи і Воскресіння України!

В. Карбович.

ЗМІСТ НАШОЇ ВИЗВОЛЬНОЇ КОНЦЕПЦІЇ І ЇЇ ПОВ'ЯЗАНІСТЬ
З НАШОЮ ПРОГРАМОЮ - ЗМІСТОМ УССД
 /Продовження/

Большевики в ідейно-світоглядній площині рубають галузку, на якій самі сидять. Не можна з одної руки мордувати мільйони за боротьбу за національну ідею, а другою лицемірно піддержувати національно-визвольні змагання колоніальних народів інших імперій. Це вже не ті часи, не ті люди. Ідеї миті не платять. Іде нова епоха перемоги національного принципу в усьому світі на руїнах імперій як знеряддя насилля "народів-панів" над "народами-рабами". У своїх протиріччях задавиться російська большевицька імперія.

Знову же, досі поневолені народи, відкидаючи в принципі поневолення народу народом, людиною державою чи людиною, змагають до нового образу світу. Їх ідеї і їх боротьба є найсправедливішими в кенвою, на якій починатиметься нова доба історії. А зокрема їй почнуть переможні народи підтоталітарного світу, що знищать найстрашнішу імперію світу всіх часів, а здійснять ідеї свободи народів і людини.

Свобода народу, це точно визначене поняття і має одно єдине значення: себто, самостійна, соборна, ні від кого незалежна національна народолюбна держава. Всяке інше розуміння свободи народу є обман, фраза, якою вже нацисти обманювали Європу. Такою фразою є і Атлантийське Хартія, коли вона говорить про всі свободи, а не ставить як передумови однієї найсуттєвішої.

Свобода людини - означає безпосередню владу народних мас, владу працюючої людини не лише в політичній відношенні, не лише в досягненні відомих гасел франц. революції, скорегованих в напрямі обмеження свободи там, де вона починає шкодити загальному добру, - себто мусять іти теж про господарську народолюбду, без якої немає пластивості свободи, бо нуждар-пролетар ніколи не може бути повносвобідний, доки не дамо йому змоги теж бути власником, чи співвласником.

Світ переживає сьогодні кризу: ідейно-політичну, світоглядну, господарську, культурну. Переживає її західня демократія, переживає більшовизм. Немає єдиної кризи в т р е т і й силі, в нас поневолені народів. Визвольна Революція Народів кризи ні ідейної ні політичної не переживає. В неї немає розгубленості. Її основи і її цілі-ясні. Вона знає, за що бореться. Вона знає свою правду, не знає обману. Вона має чисті і благородні ідеї, чистих і незгаданих людей, шляхетних серцем неолітів, що за свободу і справедливість борються і гинуть з святим переконанням, що творять новий кращий світ свободи і справедливості. У цих борців все ясне, просте, святе, коли йде про найосновніші правди, в яких сумнівності не сумнівається, як Богом дані закони. Для них непотрібні жодні діалектичні матеріалізми, що є лише використовувані на те, щоб ясні і очевидні правди волі і справедливості позвинувати і обдуривати т.зв. найновішими здобутками науки найвчених єнобів. Тоді, коли правде лажно відкрити. Її не треба думати, бо вона в наших думках: цій правді не ім'я: наша воля і справедливість. Цю правду знає прекрасно наш селянин, робітник, доки його не збаламутять чужі обманці і свої маловіри. Цю правду, що глибоко укрита в недрах нашого народу, треба нам усвідомити і зібрати в укр. формули, в нашу систему соціальних і культурних ідей. Над цим треба нам працювати, а не розмірковувати, чи має рацію діалектичний матеріалізм, чи демолібералізм.

А зашто нас самих: чи і яку кризу переживає сьогодні повше Україна?

УПА, всі борці в Україні, збоь народ? Чи це є криза, коли навіть ворог мусять хилити голови перед завзяттям нашого народу, наших воїнів на полі бою або в тюрмах, які те борці не кертся, ані не зраджуть? Або, чи це є ознакою кризи націоналізму, коли героїчне українська мати, для якої немає взору ніде в античному світі, не пізнає трупа рідного сина, щоб не проєрзати його друзів і проєс не сминати її хати, щоб і недалеке вона помагала вірним його і її ідеї?! Бухаріни, Зінов'єви отратили ідею, розгубилися у внутрішніх протиріччях і тому мусяли залематися. Бо кризу переживає більшовизм не від сьогодні. Нам скажуть емотивні приклади не для теоретичної доповіді: ми відповідемо: наша теорія це не доктринерство, а живе життя усві-

домлена в оскупній системі ідей, особому образі - меті. Ми відпові-
земо: велика героїчна мораль держиться лише великою правдою-ідеєю,
в яку осягаються всі дискусії над ким не вільно.

Коли ми кажемо, що ліберал-демократія переживає кризу, маємо на
це низку фактів, які, зрештою, всі свідчать і тому їх не наводимо.
І коли хто орієнтується на неї і її вважає єдиним ліком для України,
він реагує на себе. Невже, зрештою, західньої демократії. З західні
демократії від здорової англійської, по через американську до роз-
кладової французької. Всяка орієнтація на чужі західні, чи східні
зразки шкідлива. Треба своє будувати. Це правда - і чужому навчатися.
Але, щоб вчитися від других, треба бодай знати своє, щоб власного
кореня не отратити і не зашестити на українське здорове дерево, якого
роду ми не пізнали, чужої лички! Своє нам треба виростати, будувати,
і вважати, щоб в подухах за чужими богами, чужими пенатами, не стра-
тити своїх. Нам замінять: ідеї Великої Французької Революції важні
і для України. Ідеї лібералізму: свобода людини - це ж наша ідея,
отже з помилкою заперечувати демолібералізм, що з здобутком всього
ідейного людства.

Ми ж заперечуємо не ідею свободи людини, але ми заперечуємо лібе-
ралізм в господарці, як ліберал-капіталізм, як релятивізм в моралі,
лібералізм як масовість, що є розкладом релігії і культури вільної
моралі, лібералізм, що має свій бліскавий полум'я в соціалізмі держав-
ного типу - більшовизмі. Це два сини одної матері. Пробі ж! Невже ж
нам треба говорити про чужі зразки: чи Велика Козацька Революція не
несла на своїх прапорах конструктивніших ідей, як всі західні демо-
лібералізми і всі жовтєві революції разом взяті?! А чи українське
Запорізьке Січ не була це перше оправдання в усьому світі здорова
остоя народньої влади?! А чи ідея свободної людини, людської гідно-
сти не пронизує - в протиставленні до російського апотеозу аморфної
маси, - побудови нпр. нашого аграрного ладу спертого на індивідуаль-
ній, приватній власності, зорієнтованій на добро родини?! Чи відомо
нам, що в жодній Українській Державі ні за княжих часів, ні за Геть-
манщини не було українців хлопів, рабів, а українці були завжди
вільні люди і що лиш ворожа окупація завела рабство, кріпацтво в
Україні?! Це неважно, що в той час феодалізм був всюди, отже може
дехто казати, він був би і за української влади в Україні. Нам це
неважно, що було б і чи було б. Але стверджуємо факти. Чи відомо,
що "Руське Правда" не знала кари смерті в XI столітті, а це значить,
що задовго перед тим в Україні вже не було кари смерті і в звичайній
праві!

Чи не свідчить це про існування від століть в Україні на ділі сво-
боди людини? Чому ж отже вічно нам, як каже поет, в німоти все брати,
щоб всього нас німець, чи то тепер американець чи якийсь там марксист
навчав?

Ідеї волі, справедливості і слави пронизують уся народню творчість
і звась "Кобзар" - політичну Євангелію українця. Як ідея слави, так
і справедливість - нерозривна від акценту особи, індивідуальності.

Ідея "братів визволити і слави добувати" - це не дешева романтика,
в основні моторні сили нашої героїчної історії. В концепції "визволити
братів" є внутрішньо-присутня ідея справедливості.

Воля, справедливість, /за правду, за волю!/, слава - це три елемен-
ти одного цілого героїчного світогляду українського народу. Ця тра-
диційна риса наших героїчних воїнів минулого про визволювання бра-
тів знайшла і зараз в змодернізованій формі свій вияв і в сучасному,
в виправданні України, як передового борця Визвольної Революції
Народів і в нашому гаслі, що подумане, як універсального значення:
свобода народам-свобода людині! В усьому світі!

Чи не була Україна минулого /Козащина, чого дехто з нас тепер
так дуже стидиться, мовляв, це нагадає круторогі воли, а тепер же
трактори, індустріалізація, від якої мільйони загинули і рабами ста-
ли/, отож, чи не була Україна минулого прибіжешем для свободольбних
людей Європи і шотландія Кривоноса, як символічної постаті, ілюструю-
чої повидку думку?!

Не йде про гумористичні круторогі воли, всі чумацькі вози, ні про
трактори, чи Макейку з Дніпрельстеном, а мова про імперабілії про
суттєві речі! І суттєвий підхід. Треба вже раз скінчити з починанням
історії від себе. Україна це єдине і неподільне. Але про неподільну
Батьківщину - минулого, сучасного й майбутнього.

Батьківщина є там, де є могили. Це не дешева романтика, це суть. Україна - це Україна традиційна й Україна соціальна. Немає нації без традиції. Ми є тому, що перед нами були Святослави, Богдани, Мазепи і Петлюри. І ті, що придуть по нас, придуть тому, що були ми.

Мова не про традиції малоросійства і укалізму, бо це не українські державно-визвольні традиції, але це традиції penetрації російської національно-імперіальної ідеї в Україну і її тактичні відгалуження. Це не традиції Української Державності, але традиції, за поміччю яких вдалося російському жовтєвому більшовицькому центрові завалити українську державу і перемогти армію героїв Головного Отамана.

Традиції, до яких ми нав'язуємо, це традиції України мілітарно в духовій, політичній площині, це традиція вільної української людини, традиції соціальної України. Це зн. відклик і нав'язання до тих соціально-творчих первнів української духовості і стилю життя, що наймогутніше мали змогу виявитися за час існування Української Держави всіх трьох великих періодів нашої історії, як теж тих, що в боротьбі проти ворожої окупації виявилися, намагалися встановити свою рацію навіть в ворожій дійсності. Це нав'язання до цих засновків нашого соціального ладу, що ще ніколи дійсністю повністю не стали, але є органічно питомі українству. Ми говоримо про українські героїчні національні і соціальні традиції, а не безтрадиційну УРДПівську Україну, що починається кобеляцьким т.зв. українським комунізмом, що був лише консеквенцією жовтєвої контрреволюції. Ми говоримо про ці соціальні традиції, які щодня намагається реалізувати в боротьбі наш селянин, велячи колгоспний принцип, а змагаючи до індивідуальної власності на землю. У тій боротьбі теж на соціальному відтинку в'яже наш здоровий селянин минуле з сучасним, яке поборює во ім'я майбутнього і єднає життєво в ланцюгу боротьби теж на соціальному фронті основні елементи кожного живого організму: нерозривність батьків і внуків. Ми говоримо про Україну соціальної справедливості, про Україну українську, яка, як укр.націоналізм - не відкидає в практиці всього того здорового, творчого, виправданого життям, відповідаючого українству, але націоналізм неугнута стоїть як поняття ширше, повне, завершене, нечасткове, не фрагментарне, а як в і ч н е, непроминаюче, яким є і сама нація. І ми в добу т.зв. індустріалізації і колективізації говоримо про Україну начинену могилами і курганами, в яких лежать ті, ціною життя яких ця колективізація проведена. І ці могили, що їх, як ні один селянин світу, ошпе український хлібороб, пригадають йому не тільки погребену національну, але й соціальну волю і справедливість, його близьких та рідних, що не тільки за національно-політичну боротьбу там лягли головами, але й за спротив соціально реакційним експериментом більшовицького молоха, що зібрав їм волю і землю. Як без волі немає землі, так без землі немає волі. Так отже, рекапітулюючи повні думки, стверджуємо: націоналізм, національний принцип організації світу, це той незахитаний самофор, що мерехтить пламенним горючим кузем зокрема для всіх поневолених народів. І треба раз на завжди розоблачити ту всю національну і соціальну реакцію, що підживляється під благородні ідеї націоналізму, себто національної волі і соціальної справедливості, і націоналізм ототожнює з імперіалізмом і "новінізмом". Націоналізм - це сьогодні символ визволення з рабства національного, а через те і з соціального, тому націоналізм кожного народу, це принциповий ворог імперіалізму, який ніколи не приніс добра народнім масам, як ми це бачимо, хоч би на висліді програної нацизмом війни. Це народній дух. І як народній дух, він виверг загартівницьких воєн. Він за останню велику визвольну війну і революцію!

Український націоналізм відкидає всякі "океанічні", мажорські месіянські концепції, якими хтось бажав би обманювати другі народи ради підкорення їх. Український націоналізм прагне такої самої волі всім народам світу, як Україні. Через боротьбу за визволення свого народу він тим самим бореться за визволення всіх народів світу, зокрема підбільшовицьких, як рівний з рівними, вільний з вільними. Треба раз назавжди відкинути від націоналізму всі налетілости і інтерпретації, згрунту хібноу, що націоналізм - це імперіалізм.

Націоналізм - це символ свободи, а імперіалізм - символ рабства. Ми оказали: знам'я світові надає ідея національного визволення, національної свободи. І Атлантицьке Хартія - неважно, що тактичні

моменти продукували її, - але важко, бо її мусіли вліянти видвигнути, як маніфест війни, намагачися надати їй характер визвольної війни, підтверджує це, Атлантийська Хартія носила характер маніфесту універсального значення, звісно, це не було тільки звернення до поневолених нашім народів, ані тільки до соратників нашім, але це були ідеали, принципи, на яких мав би будуватися новий світ, вільний від страху, нужди і війни. Не дотуємо те, чи її не надермали ті, що підписали, а важко, бо такі ідеї мусіли бути заакцентовані і видвигнені, щоб приваби боляй народи, - народні маси. І ці ідеї - в далеко радикальній формі - дальше несуть не тільки вже в повітрі, але з залізною конечністю приходять на порямок дня. Їх вже не обійти, ані вдруге не обманути народи.

/Продовження в слід.числі/.

---00000000---

Д О М О Р Я

Сколикхом, крутіжку, колесом
Гулай Сине Море! Співай!
Вий в береги громоголосом
І хвилі під небо зліймай!

Хвиль неповздерливим околикхом
Співай про безсмертя століть,
Кли над загароником-молохом,
Гриши про Дідів заповіт!

Викинь на плеса розгнівані
Безсмертною слави віки,
Дні голосні, недоспівані
І предків чубатих лайки!

Сколикхом, крутіжку, колесом
Гулай неозоре! Співай!
Бунту й вогню громоголосом
У груди вливай-доливай!...

Викинь на плеса поломані
Ту славу, як левін, голосну!
Дні синьо-жовті подум'яні,
Збудь з сотогідного сну!

Хай же, хай ми доспіваємо
Недоспіваний предками чин,
Хвилі чайками воїдеємо
Й попливем до яоних далечин!

Богдан Бора.

---000000---

ДЕНЬ УКРАЇНСЬКОЇ ФЛЬОТИ

"Великі народи стають великими і дійсно незалежними з тією хвилиною, як підіймають собі море" - так висловив свою думку відносно значення ролі моря в незалежності нації, український учений, ідеолог націоналізму, Дмитро Донцов.

29.4.1918 року в житті української нації буде завжди величаво незабутнім днем, бо в цей день над кораблями Чорноморської фльоти замаяв синьо-жовтий прапор Української Самостійної Держави, а вся фльота переходить під українські прапори. "Море - пише ідеолог Дмитро Донцов - це вихід з рішного загумілку, море - це злет в незнане, велике море - це те, що не має меж, це поле для попису сильних великих рас". /Д.Донцов. "За землю і море"/.

Посідання моря має велике значення для політичної, державної, культурної, господарської, та виховної могутності нації, бо море утриває незалежність народів, які зміють його загнудати. Тяг до моря завжди товсричить тягові до незалежності. Але щоб опанувати море і бути паном своєї майбутності - треба мати належно розбудовану і пристосовану як воєнну так і торговельну фльоту. Від того часу, як люди зрозуміли і усвідомили собі, які користи дає їм опанування моря власною фльотоспочинається на воді величний змег народів за першенство, за беззастережне володіння на морі та його берегах. І наказ життя для тих націй, що мають вільний доступ до моря, полягає на тому, щоб міцно держали його в своїх руках, щоб ні на хвилину не спочивати в розбудові та уміцненні своєї фльоти, щоб поширвати її та все більше опанувати море. Про роль моря, його вплив на зміцнення самостійності нації, зросту її сили, могутності і незалежності-найяскравіше свідчить нам історія. Заряги на своїх човнях з далекої півночі Дніпром прибули аж до столиці України - Києва, велитенські галери з'являлися у всіх портах на Балтійському, Північному, Середземному та Чорному морях. Нормани і вікінги опанували береги Великої Британії, Франції і Іспанії. Іспанія втратила свою потугу з днем, коли молоде англійська фльота

едм. Джервіса розбіла еспанську флоту /1797р./ і затопила її біля рогу Сен-Вінцент. Відродження Італії як великої держави розпочалося, коли вона стала здійснювати свої мрії "оволодіття морями". Німеччина висунула клич: "будучина Німеччини лежить на воді". Росія розпочинає набирати свого значення, як світової потуги з моменту, коли Петро I "пройде вікно до Європи", а "дубінушков" - бичем прискіпує розбудову московської флоту. Його плани завойовування берегів Балтійського та Чорного моря продовжує Катерина II. Вона руками українських козаків у крітвних війнах з Туреччиною прилучує до Росії Крим, споруджує порти в Севастополі та Миколаєві, будує Чорноморську флоту. Під Цусимом в 1905р. російську флоту нищить Японія. Росія утрачає свою могутність, а на її історії виступає нова морська держава - Японія, з власною могутньою флотом.

Україна - і Чорне Козацьке море зв'язані між собою найміцнішими вузлами. З початків свого власного державного життя, український нарід змагає до опанування Чорного моря - природної для України брами в широкий світ. Північне побережжя Чорного моря є на протязі кількох днів битим шляхом для мандрівки народів. Розцвіт козацьчини повертає назад для українського народу побережжя Чорного козацького моря. Але з упадком української козацької державности, Чорне море служить чужим, ворожим для нас, інтересам Московщини. Російська імперія веде на Чорному морі свою великодержавну політику. Національний зрив 1917-1920 роках ставить на денний порядок і розв'язку питання для України про Чорне Море. Вага Чорного Моря для України надзвичайна. Чорне і Сєвоське моря зі своєю сіткою рік і річок творять величезну систему водних шляхів. Такі ріки як Дністер, Бог, Дніпро, Дін з Дінцем сполучують в одну цілість всі Українські Землі. Такі великі українські порти як Одеса, Херсон, Миколаїв, Севастополь, Ростов, Новоросійськ, Туеное відіграють в політичному і економічному житті України надзвичайно важну роль. Деякі з тих портів можуть приймати найбільші океанські кораблі, деякі порти є пристосовані як стояки чисельної воєнної флоту на прикрасні торговельні порти. Чорне море вузьким проливом-Босфором лучиться з Мармурним морем, а далі через Дарданелі з Егейським та Середземним морем. З питанням Чорного моря нерозривно зв'язється і питання Криму. Крим цілком пов'язаний з Україною і хто володіє Кримом той діє свою волю на Чорному морі. Крим без України не може існувати і тому кримське населення: татари, караїми, німці, не кажучи вже про українців дуже гаряче в 1918р. заявили за належність Криму до української держави. І це знають добре імперіалістичні московські загартники. Вони надаремно створили з кримського півострова окрему маріонеткову "автономну" Кримську Республіку і приєднали її безпосередньо до РСФОР. По другій світовій війні володарі Кремля еліквідували Кримо ку Республіку як "зрадників" радянської влади і Крим тепер перебуває навіть провізоричної більшовицької автономії і є частиною більшовицької Московщини. "Бо хто панує на Крими, той панує на Україні. Так було, коли в Бахчисарає сидів хан, так було, коли 1855р. в Севастополі сидів француз" - пише Д. Донцов про Крим.

З січні 1918р. Українська Центральна Рада 4-им Універсалом оголосила самостійність України, а в лютому цього ж року в Бересті Україна заключила з Німеччиною, Австроугорщиною, Туреччиною і Болгарією сепаратний мир. На цій мировій конференції - "при порівнянні німецької і української мап виявилось, що українці не включили в майбутні границі України - Криму. На здивований запит німців, що станеться з Кримом - українська делегація відповіла, що Крим сам про себе рішатиме, бо там мешкають татари". /Інгулець. За українське море стор. 29./ Так легко-важно вирішували українські соціалісти такої великої ваги справу, як справа моря і флоту. Це було велика помилка української делегації на мировій конференції і цю помилку необхідно було виправити. Тому 10 квітня 1918р. розпочинається похід українських збройних сил на Крим. 22 квітня українці заняли ст. Джанкой і швидко маршем посуваються на Севастополь. Татарське населення зі співчуттям і радістю вітає українське військо а президія Симферопільського Самоврядування просить командування української армії про те, що населення міста радо буде бачити в себе українську владу. Українські війська переможцем посуваються далі на південний захід до Бахчисараю. Українська армія зайняла Крим в цей час Головна Німецька Команда зажадала від української влади, що згідно з постановами Берестейського миру Крим не належить Україні, і тому Крим мають українські війська опустити. Сумно

українські війська залишають Крим, а тимчасом 29 квітня 1918 року на команду з адміральського корабля о 4-ті год. пополудні чорноморська фльота піднесла український прапор. І в цю незабутню хвилину на Чорнім - Козацьким морі залопотів український прапор, нев'язуючи золоту нитку олавної морської традиції Княжої і Козацької України. А в цей час - відроджується і починає зростати віками припала національна свідомість українських мас Криму і портових міст Чорного моря - Одеси і Севастополя. В Севастополі починає проявляти живу діяльність гурток "Кобзаря", що існував там нелегально від 1900р.

Повстають українські гуртки на кораблях, артилерійській та летунських школах. В березні 1917р. збори 6 тисяч українців покликають до життя "Севастопільську Українську Чорноморську Громаду". В квітні того ж року величезний похід української маніфестації в Севастополі начисляв кількадесять тисяч учасників. Большевики в той час розпочинають величезну агітацію і пропаганду. На кораблях зростають напружені відносини між українцями а москалями матросами. В листопаді 1917р. Чорноморська фльота поділилася фактично на дві частини. Більшість Чорноморської фльоти де переважали москалі-матроси була збольшевізована. Червона Армія Муравйова посувалася на Київ, з 4 січня 1918р. Одеса опинилася в руках большевиків. Серед кораблів фльоти панував фактично хаос. Стояли кораблі під українським, червоним і навіть чорним /анархістичним/ прапорами. В зв'язку з тим, що українські війська перейшли вже Сіваш і посувалися на Севастопіль, адмірал Соблін на пропозицію так зв. "Центрофльоту" видав наказ: "Всі судна, портове майно укріплення, які знаходяться в пристанях Криму та на його побережжі є власність Української Народної Республіки. А тому наказую скрізь де треба вивісити українські прапори"-.

І день 29 квітня став днем Української Державної Фльоти, днем свята Українського Моря.

Коли ж замість українського війська 1918р. до Севастополя увійшла німецька піхота - частина Чорноморської фльоти під командою адмірала Собліна відійшла до Новоросійська, а частина під командою українця адмірала Остроградського Апостола залишилися в Севастополі. Занявши Севастопіль, німці поставили на кораблях Української чорноморської фльоти верту і наказали підняти німецький военний прапор, а вою залозу фльоти /матросів і командний склад/ за тимчасово-воєнно полонених. Але згодом німці повернули українцям всі підводні човни, а далі передали і кораблі. Так, що у вересні 1918р. ціла чорноморська фльота із особливим складом була зачислена на українську службу. В жовтні 1918р. на Чорне Море прибуває фльота Антанти і чорноморською флотою почали ділитися як "воєнною здобиччю". Частина фльоти було вивезено до Царгороду, частину англійці затопили, а в одночас виселили в повітря і Севастопільські порти. Але події принесли для України інший зворот. Большевицька московська невала здавила молоду Українську Самостійну Державу, знищила Українські Землі, окупувала і закабалювала її. А Козацьке-Чорне Море зробила своїм знаряддям імперіалістичної загарбницької політики, та панує на Українських Землях, як на власній території. Хоч фронтова боротьба Української Армії в 1920р. припинилася, але визвольна боротьба українського народу за власну Українську Самостійну Соборну Державу, за Козацьке Чорне Море не припинилася. Українська Повстанча Армія /УПА/ під політичним проводом УГВР веде завзяту криваву боротьбу проти московсько-імперіалістичного окупанта, проти московсько-большевицької системи загарбників і визискувачів. Український нарід стоїть в тій боротьбі і боронить кожний клептик своєї землі, боронить своє життя від фізичного знищення, від знищення українців як нації.

І день 29 квітня в Самостійній і Соборній Україні буде світлим днем в річниці українського прапору над Чорним Морем, який вільні українці будуть свobodно святкувати як день Українського Моря, що нев'язав до світлої традиції панування України над Чорним Морем.

! "Доки на українській землі пануватиме чужинець, доти українці не покладуть зброї.

! Доти всі покоління українців йтимуть на війну".

! М. Міхновський.

ПРО ТЕ, ЩО НЕ ДАСТЬСЯ ЗМИРИТИ НІ ЗЛІЧИТИ, НІ ЗВАЖИТИ.

В однім американськiм часописi знехотимо дуже цікаву для нас промову монсiньора Фултона Дж. Шiна про Росiю. Він сподiвається, що як поганський Рим, що переслiдував християн, став сам християнським, так i Росiя, коли знову повернеться i ... об'єднає Схiд iз Заходом. Можливо, що Росiя знову стане християнською, але - на мою думку - завжди лишиться вона чужою й ворожою культурi Заходу. Але не це цікаве в промовi монсiньора Шiна. Цiкаві слова, якi пояснюють, чому багато людей Заходу, багато католикiв, так iнтересуються Росiєю?

Монсiньор Шiн каже: "Є три великi прикмети росiйської душi, якi оправдують оптимiстичнi передбачення щодо блискучого "завтра" Росiї: глибоке релiгiйне почуття, здiбнiсть зносити терпiння i почуття брaтерства /"Феллоушiп"/. Комунiзм, хоч i ворожий християнству, використовує 1,000-лiтнє християнське формовання росiйської душi в душi самопожертви i самодисциплiни.

Лише тому, що "тiнь Христового хреста i досi падає на Росiю, Москалi є надхненi, аж до самозаперечення, понад особистою iдеєю". Навiть большевицький колективiзм, нiбито, черпає свої зерела з iдеї християнського брaтерства - каже о. Шiн. - Ось через цi прикмети росiян i вiрять монсiньор Шiн /i багато з ним i за ним! / у велику роль Росiї в будучинi християнства...

Я не вiрю в блискучу будучину Росiї. Думаю, що так як Францiя по революцiї в 1789р. стала вигаслим вулканом, так стане ним i Росiя в 1917р. Але важне для нас, на якi душевнi i духовi прикмети звертають увагу вiруючi люди Заходу. Важне, яким якостям надають значiння в iсторiї, в яких вони бачать заповiрку "блискучої будучини". Це особливо варта уваги для нас, коли всякi недоми щодня переконують нас про шкiдливість "емоцiйности", "якоїсь мiстичної вiри i служення iдеї", бо цей вимагає "безпотрiбних жертв"!

Отже показується, що Захiд та й його громадська думка окорде зацiкавиться Савлами, нiж "тверезими", "нi горячими, нi студеними". Бо вiрять, що не з цих останних, а з Савлiв вийдуть Павли! Можна не подiляти поглядiв монсiньора Шiна на Росiю i росiян /i я їх не подiляю!/, але важне, що він вiщує велич тому народовi, що здiбний сильно вiрити в якусь iдею та за неї бореться i приносить жертви, не думаючи про "фiзичне збереження нацiї", про "нерозсуднiсть посвяти". Зацiкавлення в свiтi знайде лиш нарiд, здiбний до героїчних вчинкiв, здiбний горiти, страдати i боротися до загибну...

Ось про що треба нам пам'ятати, коли ми чуємо пiдшепти рабських натур, якi за найвищу полiтичну мудрiсть уважають мудрiсть "Яремiв, ханових синiв", якi те лиш i знають, що "i задком, i передком перед паном Федорком" викручувати на доказ готовостi своєї "лояльної співпрацi" з черговим окупантом.

Коли свiт цiкавиться Українцями? - Коли слава Iгорiв i Володимирiв гремiла в Києвi, коли "слава козацька" по всiм свiтi ширилася, коли її вiдновили в 1917 році i по 1939 -ім; коли нарiд наш горiв великою мiсiєю, коли бiвся за те, що не дасться нi змирати, нi зважити, нi злiчити! I лише коли горiтиме ширше i далше, здобуде пошану i номiн свiта...

Не тодi коли його "представлятимуть" фарисеї i книжники, проти яких гремiв Христос:

"Стережiться книжників, що люблять ходити в довгих одежах i приймати вiтання на народних зборах, сидiти на передi в храмах i возлежати на перших мiсцях на бенкетах". У яких на устах слова про "неньку Україну", а в серцi облуда i зрада ...

Особливо тепер треба узвiдомити собі, що українське справа це справа не вишиваних сорочок i гоняка, та не соцiалiзму, навiть не лише справа незалежностi України, а справа, за яку жили i ширали св. Антонiй i Теодосiй i стара князiвська Україна, справа пiдняття на ново великої мiсiї старого Києва: творчостi, християнським духом i "черленими шитами перегоридити" наш степ проти нової поганської варварiї, що суне на свiт з морської пiвночi.

УКРАЇНСЬКА ПОЛІТИЧНА КОНЦЕПЦІЯ І ДІЯЛЬНІСТЬ ДОРОСЛИХ РОКІВ /Закінчення/

равні цього року минає вже шість років від закінчення останньої, а від її початку 10 років. Хоч наслідки її є всім відомі і для нас болючі, все ж з одного трезв'я тінитися, а саме політична діяльність українського визвольного руху в часів війни стала тепер актуальною усього вільного світу. Порівняймо згадану асамблею з виниклими поневолених народів в 1948 році з теперішньою Об'єднаною Радою. Чи ця перша, що виникла з ініціативи ООН та УПА не являється зв'язком нового ладу у світі? Чи не є вона попередницею теперішнього Атлантичного військового договору, Ради Європи тощо? Чи не нагадує нам спільного виступу представників поневолених народів ще в 1948 році, такий же виступ представників західних вільних народів? Різниця м.ін. та, що перші вимагали, як абсолютну конечність-знищити російський імперіалізм, в той час, коли другі вимагали тільки концепцію збройного стримування російського імперіалізму. Різниця полягає ще й в тому, що перша сторона знаючи до самих основ ворога, не вірила в магію договорення, якоїсь співпраці з російськими імперіалістами, в той час, коли друга, хоч теж все не вірить москалям, все ж намагається з ними пактувати. Біляме тих пактувань, з'їздів дипломатичних заходів нам відомий-б'льокада Берліну, громадська війна в Греції, загроза в Кореї, комуністична перемога в Китаї і безперервний контакт по через вето, демонстративних заяв советських делегатів на форумі ООН тощо. Не підлягає одначе сумніву, що так, як в час війни борючись Україна, так тепер увесь демократичний західний світ в подібній боротьбі з російським Ваньки бачить свого загарбника й ворога число І. По суті гасла і сама програма майбутнього ладу українського визвольного руху в часів війни стала тепер неминучою концепцією для західного світу в його боротьбі з російським комунізмом. Кличі УПА, що були, як мотто в кожному підпільному виданні, на кожному підпільному часописі, на кожній летючці; кличі, які були крейдою випикувані на польових чи волинських хатинах, як: "Геть з російським імперіалізмом!", "Воля народам і людині!", "Геть з більшовицькою соціальною несправедливістю!", "Геть з колгоспами-невільництвом!", і далі - "Хай живуть поневолені більшовицьким імперіалізмом народи!", "Хай живуть майбутні суверенні держави поневолених народів усього світу!". Вони тепер вже оприятливі і близькі для всіх тих, що бажать упадку більшовицтву. Ці гасла немов наїшли свій вияв в деяких частинах світу. Не є очевидно напором метою доказувати, що українська концепція мала більший чи менший вплив на західний демократичний світ з його теперішньої міжнародної політики. Цей західний світ, дбаючи включно за свою користь, ще не надто схильний прислухуватись голосові поневолених народів. Одначе не суть у впливі, а суть в здоровій оцінці ходу нашої доби, суть в тому, що наш визвольний рух своїми концепціями попередив на кілька років хід подій; суть врешті в тому, що, будучи творцем нових революційних ідей на сході Європи, український визвольний рух тим самим засвідчив про свою політичну зрілість, засвідчив тим, що з підпільного борця, став ініціативною силою в мобілізації протибільшовицьких народів АБН на Сході!

Розглядаючи українську визвольну думку з ретроспективів повоєнних років, можна ствердити, що український визвольний рух блискуче вгадав шлях, на якому піде людство. Концепція необхідності здійснення визвольницьких прагнень підбитих народів, на наших очах, в багатьох місцях світу стала вже фактом. В наслідок визвольної боротьби кілька-сотлітня колонія Великобританії, Індія, стали незалежними державами; після двох тисячлітньої неволі, жидівський народ здобув собі суверенну державу Ізраїля, колонія США, Філіппіни, мають вже теж державну свободу. Ціла мережа островів між Азією і Австралією, що століттями належали, як колонії, Голландії стали тепер державою під назвою Індонезія.

Усвідомлення народів у світі розвивається з головокружною швидкістю. На наших очах ще недавно відсталі піддані народи, стали й стверді вільними державними народами. Розвиток світових подій, хід історії нашої доби з динамічною силою змагає до національної та державної свободи тих народів, які ще досі були, чи є поневолені. Цього ходу не владється спинити ніяким імперіалізмом, хоч би вони й диспо-

нували атомовою бомбою. Людство вже пережило добу колоній чи підколоній. Наймодерніша доба з відродженням християнських ідеалів, ще не старить контрастів у сенсі: вільний і невільник, державний і бездержавник, повноправний громадянин своєї держави й державної нації і депресований національно та експлуатований соціально в користь чужої держави й нації. Хоч цей вивільний процес покищо досяг реальних успіхів поза межами російського блоку, то одначе раніше чи пізніше, тими чи іншими дорогами, досягне він і його. Коли ми, українці, а з нами й всі поневолені Росією народи в час війни були покинуті й забуті, коли ми самітні стояли в боротьбі між двома блоками, то тепер напрямні нашого діяння дедалі утотожуються з напрямними усього протибolsьєвицького світу. Хоч ще власть імуді цього світу в Вашингтоні чи Лондоні, центр свого зацікавлення ставлять на відомі азійські народи, то завтра, коли опиниться справа з московським імперіалізмом на лезі меча, не можуть не заговорити про Україну та інші поневолені народи. Творець найсвітліших вольностевих ідей, ініціатор широкого протибolsьєвицького руху поневолених народів—АБН—револуційна Україна, хоче хто, чи не хоче, мусить в недалекому прийдешньому зайняти між вільними народами своє належне місце. Національного визвольного процесу, чим характерна наша доба, не вдається зупинити перед брамою советського муру. Хоч би й як намагалися західні союзники замовчувати на сьогодні Україну і її прагнення до волі, завтра неминуче ця Україна поставить цей світ перед доконаним фактом—своєю твердою волю до незалежного життя. І тоді, "Вони до нас прийдуть". Бо без активної участі України в остаточному бою з Росією, західньому світові нічого шукати на сході Європи і підросійській Азії.

---ooooo---

Н.Н.

ДВОЯКЕ РОЗУМІННЯ КЛАСИ
/Закінчення/

II. За класи, як різничковані продукційні верстви.

Приклад з Югославією, відомою тем урівнювкою, монопартійністю терором показує нам наявне "безкласове" націонал-комуністичне суспільство.

Кожне здорове суспільство поділяється на різного рода продукційні верстви, чи класи... Головними є хліборобська класа, індустріальна, духовних працівників. Нпр. до хліборобського класу належать всі ці елементи народу, які продукують хліб в найширшому розумінні. Цей хліборобський клас має свої окремішні, йому притаманні властивості, яких немає нпр. індустріальний клас, до якого знову належить і власник і робітник. І одні і другі мають спільні інтереси, як приналежні до одної галузі продукції. Ці соціальні класи глибоко вросли в життя цілого народу, — це є наче б колонії покладені в ньому-у вертикальному сенсі. Горизонтальна організація суспільства, притаманна соціал-марксистові знає лише вирвати з ґрунту, з органічного свого коріння, масу — без форми, з бюрократів над нею, що перероджується в тиранію олігархії, а врешті—одного диктатора. Щоб могла існувати хліборобська класа, мусить бути приватна власність на землю. Мусить бути хлібороб власник, господар на своїй землі.. Хліборобство це не лише соціально-економічний стан, який призначений продукувати хліб. Це в не меншій мірі біологічна підвалина, резервуар народу, тверде серед його не лише фізичного, але і морального здоров'я. В Україні земля має глибокі символи. Це і дрилиця пролятої крові. Ніде в світі не сиплять м о г и л и, лише на Україні. А в "могилах" неше слава і воля. Земля в нас удуховлене поняття. Глибока релігійність хлібороба є зв'язана з безпосереднім його контактом з нерозгаданою символікою землі. Комуністичне "безкласове" суспільство має мету перетворити всіх в пролетарів, безвласників, об'єктивізувати село, зрівнати всіх не по лінії росту в гору, але на найнижча. Воно хоче з хлібороба зробити звичайного фабриканта хліба. Колхози це мають бути фабрики хліба, в яких хлібороб, повбавлений власності, має бути звичайним наймитом в соціалістичних бюрократів, рабом чужої волі. Це "безкласове" суспільство хоче завалити в принципі особисту власність, власність органічної клітинки, родини, власність індивідуально-родову. Комуністичне "безкласове" суспільство стоїть на сте-

новині, що може бути лише колективна власність, бо мовляв, приватна є причиною визиску, хоч нпр. в соціалістичному СРСР немає цього інституту, а є гірший визиск, як в ліберал-капіталістичному устрої.

По ншому, в лоні одної і той самої продукційної класи мусять бути зрівнювання, згідно засади: соціальна рівність при життєвому старті, але не рівність, не-однаковість при осягах, які залежні вже від вкладу праці пильності, трудолюбності, здібності пращячого. Не може ж дармоїд бути однаково винагороджуваний з важко пращячим і т.п., життя є многогранне, різниковоане. Кожна людина творить цінності, маючи своі окремішні притаманності. Не є це так, як уважає соціалізм, мовляв: є аморфна маса і премудра бюрократія, яка потрапить краще воім порядкувати, як людина, одиниця з народу.

Народ не потребує диктатури бюрократів, що паразитують на його мовольній праці. При такій горизонтальній організації при охлократичному методі виконання провідного кадру є лише стадо і його поганячі... В такій системі є дійсно лише "дві" "класи" - рабів і сатрапів. Сохрани нас, Боже, від такого "безкласового" суспільства. А власне таке "безкласове" суспільство прагне мати комунізм. І таке маємо на практиці в СРСР, а теж в Югославії.

Коли ж дехто в ОУН на Рідних Землях живеє терміну: безкласове суспільство, то має на увазі - не ситуацію і поняття Заходу, але Сходу, бо Україна є в боротьбі проти більшовизму, проти державного капіталізму, який запровадив в Україні національний ворог-Москва. Україна поборве реально існуючий в неї теж соціальний устрій, а не бореться з вітраками Заходу. Тому ідея "безкласового суспільства" треба розуміти на тлі тієї дійсності, як там є, а не через окуляри комуністичної теорії "безкласового рабства", з баварських закамарків.

Коли д е х т о в Україні каже: безкласове суспільство, то він має на думці суспільство, де не буде визиску, як є це при комуністичній системі сталінській, чи тітінській. В СРСР є найбільший визиск Москвою українського народу. Москва завела там не лад "безклас" - тобто без визиску, але найбільший поділ на визискуваних і визискувачів є саме в СРСР, так само, як в Югославії. Ясно, вирішна причина є те, що ми національно поневолені, але це не означає, що нпр. комуністична "незалежна" Україна не мала б гноблення народу.

Бо ж нпр. в Београді немає Москви нині, але тамошній чи соціальний устрій, - і націонал-комунізм взагалі таксамо не поділив народів внутрі на визискуваних -найширші маси і визискувачів -державну бюрократію -монопартію Комунізм не несе жодного суспільства -без визиску, без поділу на визискувачів і визискуваних, а навпаки він поглиблює прірву поміж народніми масами, які стартує "класом" експлоатованих, і державною бюрократією та монопартією, яка є класом експлоататорів. Це канон, що соціальне поневолення України є лише наслідком національного, що винувата в усьому Москва і не існує жодного визиску українців українцями. І було б помилковим говорити про якісь соціальні різниці внутрі українського народу. Фактично стан такий: весь народ наш поневолений соціально тому, що поневолений національно. Експлоататором є не якась українська державна бюрократія, якась українська монопартія, бо немає жодної україн. комуністичної держави, єні української комуністичної партії, а є московське державе, московське компартія, які поневолили наш народ.

Суспільство без визиску це значить без національного поневолення України Москвою. З моментом перемоги над Москвою валиться комунізм, який ніколи не може бути в Україні самостійною силою, а завжди агентурою Москви і завжди глибокоплетелем Української Держави.

Українське суспільство без визиску, без поділу на експлоататорів і експлоатованих означає Україна без національного поневолення Москвою. Українське "безкласове суспільство" означає СУВЕРЕННА СОБОРНА УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА, де господарем буде український народ, який власним рішенням встановлятиме такий соціальний устрій, який йому відповідає.

Коли в Україні дехто тепер живеє окреслення "безкласового суспільства" на означення суспільства без визиску, то цю концепцію треба розуміти, як концепцію боротьби проти комуністичної системи, а не запозичення воюючою ОУН безглуздих теорій Маркса! Коли сьогодні дехто з ОУН в Україні по відношенні до тамошньої дійсності таке поняття вносить, тоді треба себе спитати, який зміст він цьому надає.

нували атомовою бомбою. Людство вже пережило добу колоній чи пірколоній. Наймодерніша доба з відродженням християнських ідеалів, вже не стерпить контрастів у сенсі: вільний і навільник, державний і бездержавник, повноправний громадянин своєї держави й державної нації і деплений національно та експлуатований соціально в користь чужої держави й нації. Хоч цей визвольний процес покищо досяг реальних успіхів поза межами російського блоку, то однак рано чи пізно, тими чи іншими дорогами, досягне він і його. Коли ми, українці, а з нами й всі поневолені Росією народи в час війни були покинуті й зброї, коли ми самітні стояли в боротьбі між двома блоками, то тепер напрямні нашого діяння дедалі утотожуються з напрямними усього протибольшевицького світу. Хоч ще власть імуді цього світу з Вашингтону чи Лондону, центр свого зацікавлення ставлять на відомі азійські народи, то завтра, коли опиниться справа з московським імперіалізмом на лезі меча, не можуть не заговорити про Україну та інші поневолені народи. Творець найсвітліших вольностевих ідей, ініціатор широкого протибольшевицького руху поневолених народів-АЕН-революційна Україна, хоче хто, чи не хоче, мусить в недалекому прийдешньому зайняти між вільними народами своє належне місце. Національного визвольного процесу, чим характерна наша доба, не вдасться зупинити перед брамою советського муру. Хоч би й як намагалися західні союзники замовчувати на сьогодні Україну і її прагнення до волі, завтра неминуче ця Україна поставить цей світ перед доконаним фактом-своєї твердої волі до незалежного життя. І тоді, "Вони до нас прийдуть". Бо без активної участі України в остаточному бою з Росією, західньому світові нічого шукати на сході Європи і півросійській Азії.

---ooooo---

Н.Н.

ДВОЯКЕ РОЗУМІННЯ КЛАСИ
/Закінчення/

II. За класи, як різничковані продукційні верстви.

Приклад з Югославією, відомою там урівнювкою, монопартійністю терором показує нам наявне "безкласове" націонал-комуністичне суспільство.

Кожне здорове суспільство поділяється на різного роду продукційні верстви, чи класи... Головними є хліборобський клас, індустрія, духовних працівників. Нпр. до хліборобського класу належать всі ці елементи народу, які продукують хліб в найширшому розумінні. Цей хліборобський клас має свої окремішні, йому притаманні властивості, яких немає нпр. індустріяльний клас, до якого знову належить і власник і робітник. І одні і другі мають спільні інтереси, як приналежні до одної галузі продукції. Ці соціальні класи глибоко вросли в життя цілого народу, - це є наче б колонії покладені в ньому-у вертикальному сенсі. Горизонтальна організація суспільства, притаманна соціал-марксистів знає лише вирвати з ґрунту, з органічного свого коріння, масу - без форми, з бюрократією над нею, що перероджується в тиранію олігархії, а зрешті-одного диктатора. Щоб могла існувати хліборобський клас, мусить бути приватна власність на землю. Мусить бути хлібороб власник, господар на своїй землі.. Хліборобство це не лише соціально-економічний стан, який призначений продукувати хліб. Це в не меншій мірі біологічна підвалина, резервуар народу, тверде остов його не лише фізичного, але і морального здоров'я. В Україні земля має глибокі символи. Це і традиція пролятої крові. Ніде в світі не сиплять м о г и л и, лише на Україні. А в "могилах" наша слава і воля. Земля в нас удуховлене поняття. Глибока релігійність хлібороба є зв'язана з безпосереднім його контактом з нерозгаданю символікою землі. Комуністичне "безкласове" суспільство має мету перетворити всіх в пролетарів, безвласників, об'активізувати село, зрівнати всіх не по лінії росту в гору, але на найнижче. Воно хоче з хлібороба зробити звичайного фабриканта хліба. Колхоз не мають бути фабрики хліба, в яких хлібороб, позбавлений власності, має бути звичайним наймитом в соціалістичних бюрократів, ребом чужої волі. Це "безкласове" суспільство хоче завалити в принищенні особисту власність, власність органічної клітини, родини, власність індивідуально-родову. Комуністичне "безкласове" суспільство стоїть на ста-

новинці, що може бути лише колективна власність, бо мовляв, приватна є причиною визиску, хоч нпр. в соціалістичному СРСР немає цього інституту, а є гірший визиск, як в ліберал-капіталістичному устрої.

По нєтому, в лоні одної і тої самої продукційної класи муонть бути віріничковування, згідно засаді: соціально рівніоть при життєвому старті, але не рівніоть, не-однаковіоть при осягах, які залєкні вєє від вкладу праці пильності, трудолюбівоті, здібності працюючого. Не може з дармоїд бути однаково винагороджуваний з важко працюючим і т.п., життя є многогранне, різнничковане. Кожна людина творить цінності, марчи своєї окремішні притаманності. Не є це так, як уважає соціалізм, мовляв: є аморфна маса і премудра бюрократія, яка потрапить краще воім порядкувати, як людина, одніця з народу.

Народ не потрібує диктатури бюрократів, що паразитуєть на його мовольній праці. При такій горизонтальній організації при охлократичному методові виловування провідного кадру є лише стадо і його поганявчі... В такій системі є дійсно лише "дві" "класи" - рабів і сатрапів. Сохрани нас, Боже, від такого "безкласового" суспільства. А плаоне таке "безкласове" суспільство прагне мати комунізм. І таке маско на практиці в СРСР, а теж в Югославії.

Коли з дєхто з ОУН на Рідних Землях вживає терміну: безкласове суспільство, то має на увазі - не ситуацію і поняття Заходу, але Сходу, бо Україна є в боротьбі проти більшовизму, проти державного капіталізму, який запровадив в Україні національний ворог-Москва. Україна побороє реально існуючий в неї таж соціальний устрій, а не бореться з вітраками Заходу. Тому ідея "безкласового суспільства" треба розуміти на тлі тієї дійсності, як там є, а не через окуляри комуністичної теорії "безкласового рабства", з баварських закамєрків.

Коли дєхто в Україні каже: безкласове суспільство, то він має на думці суспільство, де не буде визиску, як є це при комуністичній системі сталінській, чи тітєвській. В СРСР є найбільший визиск Москвою українського народу. Москва завела там не лад "безклас" - тобто без визиску, але найбільший поділ на визискуваних і визискувачів є саме в СРСР, так само, як в Югославії. Ясно, вирішна причина є та, що ми національно поневолені, але це не означає, що нпр. комуністична "незалежна" Україна не мала б гноблення народу.

Бо ж нпр. в Бєограді немає Москви нині, але тамошній чи соціальний устрій, - і націонал-комунізм взагалі таксамо не поділив народів внутрі на визискуваних -найширші маси і визискувачів -державну бюрократію -монопартію? Комунізм не несе жодного суспільства -без визиску, без поділу на визискувачів і визискуваних, а навпаки він поглиблює прірву поміж народніми масами, які стартуєть "класом" експлоатованих, і державною бюрократією та монопартією, яка є класом експлоатованів. Це канон, що соціальне поневолення України є лише наслідком національного, що винувата в усьому Москва і не існує жодного визиску українців українцями. І було б помилковим говорити про якісь соціальні різниці внутрі українського народу. Фактично став такий: весь народ наш поневолений соціально тому, що поневолений національно. Експлоатоватєром є не якась українська державна бюрократія, якась українська монопартія, бо немає жодної україн. комуністичної держави, ані української комуністичної партії, а є московська держава, московське компартія, які поневолили наш народ.

Суспільство без визиску це значить без національного поневолення України Москвою. З моментом перемоги над Москвою валиться комунізм, який ніколи не може бути в Україні самостійною силою, а завжди агентуров Москви і завжди гробокопетелем Української Держави.

Українське суспільство без визиску, без поділу на експлоатованів і експлоатованих означає Україна без національного поневолювача-Москви. Українське "безкласове суспільство" означає СУВЕРЕННА СОВОБНА УКРАЇНСКА ДЕРЖАВА, де господарем буде український нарід, який власним рішенням встановлятиме такий соціальний устрій, який йому відповідеє.

Коли в Україні дєхто тепер вживає окреслення "безкласового суспільства" на означення суспільства без визиску, то цю концепцію треба розуміти, як концепцію боротьби проти комуністичної системи, а не запозичення воівоном ОУН безглуздих теорій Маркса! Коли сьогодні дєхто з ОУН в Україні по відношенні до тамошньої дійсності таке поняття вносить, тоді треба себе спитати, який зміст він цьому надає.

Бо ж є безглуздом і злочином супроти мільйонів погиблих в боротьбі проти комуністичної системи приймати, що воює націоналістична Організація стоїть за ту саму теорію, яка довела до таких гекатомб жертв. Лише несумлінні демагоги можуть так зневажати жертви боротьби проти "безкласового" комуністичного рабства. Дійсно всі непокірні, без огляду на походження, чи з хліборобської, чи індустріально-продукційної верстви, класи, мільйонами гинуть в підвалах НКВД, Колимах, Соловках.

В Україні є дві протиставні сили-московські поневолявачі і україн. народ. І воює ОУН є за знищення московських тиранів і звільнення поневолених, тобто знищення всякого рабства. ОУН є отже теж за новий соціальний лад український по змісту і формі, який повстане на руїнах московської тюрми народів, комуністичного, "безкласового" рабства брехні і облуди. Але воює Україна є за поділ суспільства на органічні соціальні, продукуючі верстви /класи/, зрівнювання, ієрархізацію суспільства, тобто-щоб цей, хто більше, ліпше, запопадливіше, успішніше працює мав кращі осяги, як противний цьому тип, щоб чесний не був зрівняний з нікчемним, лінивий з трудолюбивим і т.п.

Але - з другого боку це класове суспільство в нашому розумінні немає нічого спільного з ліберал-капіталізмом, бо ми засновними національними і християнськими принципами нашого соціального ладу елімінуємо експлоатацію в поодиноких продукційних класах, в їх лоні, вклавши ідею соціальної справедливості, власної праці, національного добра та християнської моралі в основи нашого ладу. Продукційна класа є органічною цілістю без огляду на висоту заробітку, розмір трудової приватної власності і т.п. поодиноких людей, її членів. Кожна продукційна верства має свої окремі інтереси, які вона мусть гармонізувати в ім'я добра нації, як цілості, з іншими продукційними верствами. Соціальна диференціація на базі національної солідарності й гармонізу-генеральна проєкція взаємовідношення клас.

Большевицька охлократія - це влада кліки наднародом. А ми за владу всього народу, організованого в продукційні верстви, які, будучи носіями фактичної влади, елімінують тоталітаризм, олігархію, яка не може вдержатися, коли властивими носіями влади є не адвокати без клієнтелі, а всі верстви народу.

Справедливість є тоді, коли свобода є забезпечена в однаковій мірі за всіма... Чому має бути так, що всякі графомани мають право, "ввободу" творити все, що прагнуть, а творці нпр. економічних дібр, індустріїні робітники, чи хлібороби в своїй творчості мають бути повністю обмежені? Чому невільно закласти навіть крамнички пересічній людині, бо все має бути засоціалізоване, але вільно, як засіб заробітку на хліб, кожному писаці виписувати, що собі прагне? Чому ми маємо боротися лише за свободу і справедливість для одних, нпр. для півінтелігентів, графоманів, але не вільно нпр. робітничові закласти собі якийсь промисловий приватний верстат, бо все має бути "усуспільнене"! Чому не вільно йому розбудувати навіть невеликого приватного підприємства, але вільно кожному дермоїдові користати із свободи слова і розкладати народ макулатурою! Де тут рівність прав і соціальна справедливість? Де є свобода людини? Велике правде: марксизм - це опіум для відірваних від народніх мас інтелігентів, які борються за свої привілеї, бо ж хіба за ними буде вся ця бюрократична робота, команда над працюючими в соціалістичній державі, як це і зараз буває.

Такого "безкласового" суспільства з "класом" нових соціалістичних паразитів, як їх край зве-вельмож, українському народові зовсім не треба.

Проти такого "безкласового" суспільства іде сьогодні боротьба в Україні і воно буде переможне на практиці і в ідеї -.

І його ніколи в вільній Україні не буде. "Безкласове суспільство" це суспільство без визиску, без поділу на експлоатованих і експлоататорів, яких ніколи в Суверенній Соборній Українській Державі не буде, - але це водночас суспільство з поділом на продукційні класи, зі зрівнюванням і ієрархізацією, що немає нічого спільного з визиском, але з ростом вгору - як це ми старелімо вказати в нашій статті.

П. Козир.

СИЛА ЩО ПЕРЕМАГАЄ

Людина, яка пережила останню страшну воєнну хуртовину: яку приголомжував прямо неперервний ланцюг воєнних ударів, що в різних формах, але все страшних і пригнітаючих мов градом сипався на її голову - рада затвердити, що в майбутньому техніка і технічні здобутки, особливо у військовій галузі є вирішальними раз на завжди в політичній розгрі. Світ зовнішніх явищ приголомшив і приголомшує її не стільки, що за поверхнею подій і річей, вона не добачає суті. Явища другорядні і похідні вона приймає за властиві і сутеві. Тим часом за зовнішнім світом явищ є світ ідей і вони єдино є вирішальні. Коли ми говоримо напр. про невмирущість ідей, це не абстракція, а реальність. Ідея бо не носить в повітрі, звідкіля можна її зістрилити з ловецького літака, а місце її у живому серці живої людини. І тому саме кажемо, що вона не вмирує, бо за неї її носії готові йти на барикади, за неї вмирати. Бо є це велика двигуча сила. Коли б навіть, що майже фізично не можливо, вмер за неї останній її носій, то вона, ця ідея, ця моральна сила не вмере, а житиме в наступних носіях і проявлятиме це в бурхливих формах.

І тому всяке технічне, всякі воєнні винаходи не противинаходимо на інші винаходи, а є проти тієї дивної, непереможної моральної сили, проти тієї ідей. І ця саме ідея, віра в її слушність, дає силу нездатись навіть в найчорніших ситуаціях а творити нові протизасоби. Це є закон безуминної гри сил. І гра ця йде не за те хто винайде кращі винаходи як засіб перемоги, але за те, в кого більше моральної сили витримати. А сили витримати дає моральне переконання про слушність справи, яку заступається. Тому найдосконаліші технічні винаходи на услугах неслухної справи, брехні, тим більше будуть переможні. Наявність зростання революційних рухів і боротьби, в умовах пригнітаючої технічної перемоги загарбника, в якій то боротьбі на передово місці висувається Україна, потверджує оказане про закон безуминної гри сил, а кріплення, що раз то більше розгортання цих рухів і боротьби, в яскравому світлі ставить питання переваги моральної сили.

До цих зазначень і пригадок доповнили розмови, які іноді чується коли йдеться про боротьбу в Краї. "Ну добре, є УПА, але що вона зробить супроти такої чисельної і технічної переваги противника. Але ж більшовики знищать УПА і на тому буде кінець революції"...

Забудувать, або не знають вони, що наростаєча на Рідних Землях національна революція - це не сама УПА це та селянка, що втратила рідню, але вдоволенна, що український революціонер урятувався з більшовицької пастки, це невдоволений з більшовицького режиму колгоспник і робітник: це одним словом - жива українська людина, це ті революційні маси, що їх революційної душі не знищить до останнього атомбомба, бо вона відроджується в третьому і десятому поколінні та перешеплюється знову в душах мас.

Наша віра не сперта виключно на кон'юнктуру, не на той чи інший військовий відділ, а на наші власні моральні сили, на нашу ідею і політичну концепцію, на спільному фронті всіх поневолених Москвою народів і внутрішньому розкладі СРСР, що його приведе не так фальшиве більшовицьке політика, але революційний натиск українського, та інших народів.

Визвольний рух може існувати і розвиватися, спираючись на широкі маси, як правдивий зеступник їх інтересу. І тому постає мас до руху має дуже велике значення: з одного боку, як мірило, наскільки в рішальний момент можна на неї рахувати, а з другого боку, - у випадку коначности переставити революційну роботу, на деякий час на інші рейки - наскільки ці маси здібні сприяти їй в нових формах і дати їй коначні і дорозві соки.

Наші думки і ствердження не на спекуляціях при зеленому століку "еміграційних урядів", а на звітах УПА, звітах членства ОУН, утікачів в в'язні... більшовицької урядової преси.

На основі цих звітів є певне, що не тільки не знищено УПА, але що вона ще більше зросла, завдячуючи це таким потягненням і ливцям:

- 1/ Своєю добрій пропаганді /летючки, брошури в українській і чужих мовах/ .
- 2/ Відповідній політично-воєній тактиці /не звертаючи вістря проти

червоноармійців/.

3/ Зростанню протибольшевицького фронту інших народів середньої, південно-східної і північної Європи.

Мабуть багато з емігрантів думає, що ширший загаль українців зокрема на ОСУС не прийме більшої участі в боротьбі УПА. Тимчасом не так. Воно певне, що вже само географічне положення Лівобережжя /брак лісів/ посилює в меншій мірі масовості повстанського руху, а головне ж військових дій УПА. Окрім того тут грають таж роль інші чинники а саме:

- 1/ На ОСУС, що було довше большевицьким запллям, змобілізували большевики майже все мужеське населення до Червоної Армії а сьогодні змобілізували тільки інвалідів та ранених.
- 2/ Населення ОСУС не стоїть зараз обличчя революційної Польщі, Чехії, Румунії, Угорщини, Югославії і т.п.
- 3/ Сусідуючі руські, хоча і невдоволені з большевицького режиму, не мають потреби піддержувати національну боротьбу поневолених народів.

Усе з таки рейди УПА на Правобережжя вітають там немов ентузіастично, ніж на ЗУЗ, а наших революціонерів звать "нашими хлопцями". В боротьбу включивсь вже - після початкових вагань ізаа початкової "ласкавої" поведінки большевиків - і Карпатська Україна, зокрема, коли до голосу дійшло тут НКВД.

У перших місяцях, після перемоги альянтів здавалось, що український народ, під впливом чуток про скорий вибух третьої війни - заломиться духово в дальших місяцях під безоглядним большевицьким терором, коли то большевики вже після кількох великих акцій про чистки лісів, горлали про повне знищення "бандеровців". Здавалось після чотирьох звернень большевицького уряду до "партизан з УПА", обіцянок амністії-український народ заломиться. Але він перейшов переможно цю кризу із ще більшою сердечністю та безприкладною героїською жертвенністю піддержав свій революційний провід. Правдиві революціонери не пішли до ворога, на його ласку.

Кожний звіт з Краю подає цілий ряд завязятих боїв, у тому один звіт лаконічний опартанський: "Після большевицького наступу вбитим було з нашого боку 140 люда, релта застрілилась, багато розірвало себе гранатами". Так прозанично по вояцький поданий звіт, про безпреклядне героїство наших хлопців в Краю. Це мусить вбитись в тямку нашої еміграції, про це мусить довідатись ввесь світ. Бо чайже і наші найбільші вороги, самі большевики, зробили з нашої революції, не бажючи собі цього, міжнародню вже проблему. Вони, що тільки під впливом зростаючих визвольних рухів, мусили заграти комедію з "незалежною УСРР", з окремим наркомом закордонних справ та представником до ООН, пускають уже знову блахмана про скору "автономію" України.

Згадані вже аж чотири звернення "уряду" до українських повстанців, обіцяння амністії, звільнення багатьох засуджених в рр.1939-41, широка пропагандивна акція проти УПА, в тому і О.Визни "Червоний Перець", як протиакція нашому гумористичному журналі повстанському "Перець". Усе це свідчить найкраще, що УПА це не іграшка, що вона не згинула, як цього бажать большевики, але що це найбільш "серйозний вопрос" в СССР, що це загроза існування большевицької імперії.

На ніякій большевицькій принаді наш нарід вже неїде, бо бачить, що в парі з ласкавими словами, йде безоглядна боротьба проти найбільших святоців українського народу, та знищування його провідної верстви.

В Краю немає вже сьогодні місця на політичні спекуляції різних груп і течій. Тверді умовини боротьби кидають єдну революційну програму і тактику боротьби, що завершується в єдинім революційнім провіді. Край знає і визнає тільки УПА ОУН-УГВР Українська Головна Визвольна Рада являється революційнім парламентом народу, який поєднує всі політичні течії народу, при чому з представників давних, у час німецької окупації не існуючих партій, тільки тих провідних одиниць що мали відвагу стати відважно на плятформу боротьби проти обох імперіалізмів, сталінського і гітлерівського. Нарід признає тільки тих, що в купі з ним борються і гинуть, а тому признає тільки УПА, УГВР і ОУН.

Це знає кожна українська дитина в народній школі /бо поборувати "бандерівців" та ненавидіти їх як бандитів, учать з неказу учителя/. З усього слідне, що большевиками не дають собі ради з рухами понево-

ленних народів, коли вже і російська організація "Чорна Кошка" вбиває НКВД. Червоноармійці, що мали б після побачення кращого побуту робітника і селянина на Заході йти знову до колгоспу чи на стахановщину - будуть щонайменше прихильним для наростаючих національних революцій, елементом, коли прийде "остатній і ретельний бій".

Звіти з Краю дають цілий ряд даних про суттєві червоноармійців з етнічними. В тому напрямі поневолені народи спрямовують усе своє пропагандистське натугу. В тому напрямі найбільше зроблять революційні кадри українського народу, який має в Червоній Армії кровно-ножного четвертого червоноармійця. Це важкий чинник у нашій єдиноправильній орієнтації на власні сили.

---ooooo---

НАЦІОНАЛІЗМ І ІМПЕРІАЛІЗМ

В останню імперіалістичну війну включилась зі своїми окремими, антиімперіалістичними цілями, друга сила - сила національно поневоленних народів як рівновартісний, еквівалентний партнер своїм спрямованим цілком протиставлений усім імперіалістам.

Ця боротьба поневоленних народів має національний і націоналістичний характер і в основі своїй - антагонічна соціалізму.

Національна /і частково тоталітарна/ Туреччина не дела себе втягнути в війну, Франкістська Іспанія теж уникнула цього, Аргентина та інші південно американські держави зберігли нейтралітет, бо навіть, як і сказав, без особливого сентименту до альянтів Ірландія суворо дотримала нейтралітету в самому пеклі війни.

Це і є факт антиімперіалістичної, національної політики цих держав і народів. Нехай їх внутрішній соціальний лад і не є досконалий, але він, цей лад, не кинув мільйони людей в нелюдську бітву в ім'я світової демократії чи соціалізму. В цьому найвищий сенс поведінки цих держав і народів і в плані реального здійснення моральних вселюдських ідеалів.

Бельгія, Голандія, Данія, Норвегія, ставши об'єктом нападу, фактично пасивно вийшли з війни, так би мовити, морально зайняли позицію нейтралітету, зберігаючи себе фізично і не створюючи навіть так званого пасивного опору. Бельгійці, наприклад, у цій війні навіть не збирались повторити "спротиву відчай" за зразком 1914 року.

Інакше зробили поневолені народи в Європі з першим пострілом війни: словаки відділились від Чехії, Хорвати від Сербії, Українці від Польщі і СРСР, мільйони поневоленних народів з червоної армії без бою піддалися Німеччині /в перші місяці війни до 5 мільйонів/, вели відчайдушну боротьбу за національне збереження Фіни, латвіші, естонці, литовці, поляки.

Заворушився весь музунманський світ, Індонезія і т.д.

Німецький і японський імперіалізми на цей величезний наслідок вияв фронту національного інтернаціоналу поневоленних народів відповіли фікцією "Нової Європи" і "Азії для азіатів", себто шитою білими нитками дешовою незугарною пропагандою. Німецький імперіалізм спекулюючи на національних прагненнях поневоленних народів, лише в Європі впряг у свої дивізії до 2 мільйонів солдат з числа націй, що не мали своїх держав на початок війни або втратили її в наслідок цієї війни.

Поряд із тим з перших днів почалась і успішно розвивалась /та й понині не закінчилась/ збройна боротьба поневоленних народів проти імперіалістів німецького і советського одночасно в Прибалтиці, Польщі, Білорусі, Україні, Кавказі, Балканах та ін. Не згадуємо тут про біля віддалені європейські країни.

Перше світова війна 1914р. і 1918 року не знала терміну і поняття "партизан", друге світова війна 1939 - 45рр. охопила тільки в Європі величезні терени з сотнями тисяч /коли не мільйонів/ партизан організованих в правильні повстанчі армії, з централізованим управлінням, офіцерським вишколом, штабами і підпільними урядами та цивільною адміністрацією державного управління. І це були не соціальні чи націоналістичні революції, а національно-визвольні, політичні, без найменшого соціального забарвлення.

В цій війні фронт поневоленних народів зазнав найбільших втрат і знищення але про це байдуже було і в соціалістичному і імперіалістич-

ному світові.

Істотно друге: імперіалістична зброя в руках поневолених народів почала стріляти проти імперіалістів, а національна боротьба поневолених народів на полі бою проти імперіалістів забрала десятки і сотні тисяч поляглих з обох сторін та, що найголовніше, зірвала середина імперіалізм, протиставивши йому націоналізм.

Переможці використовувать /і використовувуть уже/ і силу націоналізму в своїх імперіалістичних цілях: відродження самостійності Кореї, дальша суверенізація домінії комонвелту, шукання компромісів з арабським світом, суверенізація голандської Індії тощо, - на периферії. І одночасно відбувається придушення національних рухів в Європі: ліквідовано Естонію, Латвію, Литву, фактично окуповано Польщу, Румунію, Югославію, ліквідовано самостійність Словаччини, Хорватії, окуповано Болгарію, Угорщину, не кажучи вже про Україну, Білорусь, Кавказькі народи, цебто в безпосередній сфері імперіалістичної розгри кожна з перелічених націй нібито має менше даних і прав на самостійне державне існування, ніж, наприклад єгиптяни чи індонезійці. Така логіка імперіалізмів: націоналізм поневолених націй є колаборацією з німецьким націонал-соціалізмом чи італійським корпоратизмом, як каже бульварна пропаганда переможного імперіалізму. Ця пропаганда намагається дискредитувати націоналізм і приховати чимось справжню імперіалістичну суть. Адже ж ясно, що альянти воювали не проти німецького націонал-соціалізму чи італійського корпоратизму, як проти спеціально небезпечної для них структури, а проти німецького та італійського імперіалізму, що конкурував за право імперіалістичної експансії.

І ми знаємо, що всі наявні і майбутні імперіалізми шукали "співпраці" з націоналізмами поневолених націй, грали і будуть грати на націоналізмах поневолених і загрожених поневоленням націй в ім'я імперіалістичних цілей, використовувачи націоналізм, як і соціалізм, за інструмент своєї політики.

Але націоналізм і соціалізм - різні речі. Соціалізм є органічно антинаціональний і антинаціоналістичний. Він є інтернаціональний, універсального діяння інструмент, інструмент соціального розкладу нації зсередини, через інфільтрацію.

Цей інструмент нині перестав бути дієвим. Націоналізм в протигу соціалізові, консолідує соціально націю і закриває дорогу до неї інтернаціональному соціалізові - інструментові чужого імперіалізму, чим робить націю внутрішньо - соціально не приступною перед сторонньою експансією.

Тут імперіалізм використовуватиме націоналізм для поборвання інших імперіалізмів або поневолення інших націоналізмів через отруєння його /націоналізм/ вже не соціалізмом, який на націоналізм не впливає, а імперіалізмом.

Горе націоналізові поневоленої нації, коли він втратить суверенність супроти /ворога чи контрагента/ імперіаліста через отруту власного націоналізму імперіалізмом.

Цей націоналізм тоді стане квазіімперіалізмом найвідраєнішого типу. Наприклад, націоналізм соціалістичної Польщі, який не мислить себе без Львова і Вільна, крім омерзіння і відрази до себе, нічого викликати не може. Він довів Польщу до того, що вона має. Націоналістичні соціалісти Польщі в 1921 році в Ризі підписали другий Андерсівський мир поділу України і цим прирекли на четвертий поділ Польщу. Це недавно пролита кров сербів за національне визволення з під турецької імперії, - запаскуджена імперіалістичним захопленням Хорватії, яка теж хоче мати свою державу. Найліберальніша демокретія Чехії проститувала себе національним пригніченням словаків і українців і т.д., і т.ін. Як заслужену кару на гріхи своїх квазіімперіалістів, - народи Чехії, Сербії опинились разом з пригніченими словаками, хорватами і українцями за "залізною завісою" /і під сталевим замком, додамо від себе/.

Немає чеського, польського, сербського націоналізмів - немає і не буде вільного чеського, польського і сербського народів, доки над цими народами панує соціалістичний демокретичний і тому подібні чеські, польські і сербські імперіалізми.

Ці дрібні імперіалістичні підголоски завдають своїм народам нестерпні страждання, а самі є безвідповідальною слухняною експозитурою світових імперіалізмів.

Охорони, Боже, всі націоналізми від еспірації "обратньої" опіки над меншими "темними" братом-сусідом, а український націоналізм від судь-яких братніх опік над Мінськом, наприклад, бо тоді націоналізми з великої непереможної сили визволення і становлення нації-держави на благо свого народу стають іграшкою, слухняним інструментом чужих імперіалізмів проти інтересів свого народу. Говоримо про це ще й тому, що і в українському націоналізмі маємо факти зумання "світової місії", "призначення" України - "Україна несе в світ вселюдські ідеали соціалізму", "Україна - форпост європейської культури на Сході", "Україна океанічна" і т.д., і т.ін. Такі подібні маячення походять з крайнього дегенеративного мислення і духовного рабства "рабів підніжків, граві Москви, варшавського сміття", з одного боку, і чужої, агентурної диверсії ворога в націоналістичній ідеології.

Національне і світове визволення України полягає в самовизначенні українського народу в своїй Українській Суверенній Соборній Державі на благо української нації, що населяє етнографічну територію, без різниці мови, віри тощо.

В цьому найвищий національний і світовий ідеал українського націоналізму.

Тому націоналізм є принциповий ворог світового матеріалістичного соціалізму, бо він демонтує нації соціалістичною брехологією і віддає націю /а з нею і людину/ світовим імперіалізмом фінансового капіталу /державного чи приватного - вирішального значення немає/.

Тому світовий націоналізм поневолених і загрожених поневоленням націй творить свою соціологію, що виростає з націоналістичної ідеології індивідуалізації кожної нації в світовому співжитті націй і індивідуалізації людини в соціальній структурі нації.

М.М.

---ooo0ooo---

"НАРОД-ВИЗВОЛИТЕЛЬ"

Найбільший у світі поневолювач народів, московський народ нині виступає в обороні колоніальних і напів-колоніальних народів. Часто виступає не сам, а ніби устами найбільш поневолених ним країн, України та Білорусі.

Тут уже москаль перевершив самого себе в своєму безприщадному нахабстві, що межує з отвертим глумом і знущанням.

Народ, що на протязі всієї своєї історії доказав, що не знає, що таке свобода, і творив лише тюрму для себе і для інших народів, ніколи не може виступати в ролі оборонця поневолених народів від тиранії і рабства бо це означає не що інше, як боронити і визволяти народи від самого себе, а це абсурд. Московський народ не вмів створити свободи, хоч би й хотів, він не знає яка вона є, він тільки чув про неї, вона йому чужа, він боїться і духу її. Свобода чужа його духовості, йому вона здавалася б неволею, він томився б у ній, бо не міг би виявити в ній свою духовість, свою натуру, не міг би творити світ на свій образ і подобу, не мав би змоги себевиявлення і самоствердження, тобто не мав би свободи, бо його "свобода" якраз і полягає в запереченні всякої свободи. Його свобода полягає в свободі відбирати й придулювати свободу інших народів. Хто відбере в росіянина це право поневолювати інші народи, той відбере в нього й його "свободу".

Москаль відчує себе поневоленим коли йому не дасть змоги поневолювати інших. Тільки так москаль розуміє і любить свободу, тобто як свободу розпоряджеться долею інших народів, свободу, поневолювати їх, свободу, відбирати всім свободу, свободу тільки для себе: роблю, що хочу, а не стерплю, щоб і хтось робив, що хоче, а тільки мусить робити те що я хочу, бо те що я хочу, завжди краще для мене, ніж те що він хоче.

В цьому і є суть свободи росіянина, тобто в повному запереченні свободи всіх неросіян. Ясно, що хто має таке розуміння свободи в стосунках між народами, той має таке саме розуміння свободи й внутрі свого народу поміж окремими громадянами - звідси деспотичний терористичний режим.

Справді свободним москаль може стати тільки тоді, коли від нього

відокремляться всі поневолені ним народи. Та це можна зробити тільки силою. Тільки силою треба зоставити москаля, зайнятися перешкобуганням самого себе.

Щож, штовхає москалів, на підбій нових народів? Вони пруться в країни інших свободлюбних народів, щоб загартати їхнє добро в їх самих зробити рабами на власній землі. І так само як німецький народ, несучи поневолення іншим народам, поносив і сам великі кровяні жертви, так московський народ, поневолюючи інші народи, безперечно несе на своїх плечах тягар цього процесу поневолення інших.

Робота москаля-ката теж не легка й незавидна, але ще незавидніша доля його жертви.

Колись турки теж "визволяли" народи від їхньої свободи і самостійності. По розгромі турецької імперії коли турки лишилися самі - з того часу турецький народ зажив дійсною свободою.

Хто що створив, той те й любить, бо знаходить в тому утвердження свого Я, свого внутрішнього духового образу. Як справжній ворог свободи, москаль не терпить самотності й індивідуалізму. Від них він тікає в обшину, в артіль, в колхоз, в армію, в казарму, в лагерь, в тюрму. Там москаль знаходить себе. Не дарма такою популярністю користуються серед москалів - бродяги про яких московський народ склав найкращі пісні; "Ванька Ключник", "Глухой неведомой тайгой", "Бежал бродяга з Сахаліна" - є найбільш улюблені народні пісні москалів і по сьогоднішній день. Вони їх люблять бо в них найповніше виявляється душа москаля.

Характерно, що царсько-російська імперія теж коли завойовувала народи - прикривалась гаслами їх визволення. Майже тими гаслами сьогодні послуговується і комуністична Москва. Більш того, навіть ті москалі, що втекли від більшовиків інакше не виступають, як в ролі "визволителів" народів Росії від більшовизму. Отже всі москвини білі чи червоні по своїй натурі є однаково "визволителями", тобто поневолювачами. Доки існуватиме московська імперія, байдуже якої фарби - черної, червоної чи білої, - доти існуватиме постійна загроза для волюбних народів світу, бути поневоленими, доти існуватиме взагалі загроза для миру.

Не буде миру в світі доки існує московська імперія, - доки існує московський імперіалізм.

В інтересах загального світового миру, поступу, культури і цивілізації, московський імперіалізм мусить бути знищений, а московська імперія, - тюрма народів, мусить бути розгромлена. Тоді на її руїнах воздвигнуться миролюбні національні держави, які своїм існуванням і ростом скріплять світовий мир і добробут. Одною з таких свободлюбних держав буде Україна, якої народ на протязі своєї історичної державності незнає тиранії-рабства, єдиний на сході Європи що не створив феодално кріпацького ладу, а був вічним борцем проти намагань Москви накинута йому рабську систему. Народ, що доказав своєю історією що він поважав свободу і незалежність других народів.

Народ, який протязом своєї історії не мав випадку поневолення других народів, - народ, що доказав своєю історією свою вільнолюбність.

А. К.

---ooooo---

Ігор Курливій

"НАЙВИДАТНІША ІЗ ВОІХ НАЦІЙ" /Продовження/

Чужинці завжди захоплювалися тим, що на Україні всюди чути спів і музики, вони називали Україну "країною музики". Коли Бляєйце залишив Україну і повернув до Росії, він записав у своїй книзі:

"Країна музики була вже поза нами. Великорос задовольняє свої музичні потреби головним чином рогом. У внутрішній Росії ми ніде не бачили в руках великороса якийсь музичний інструмент... На Україні ми чули кожної неділі і також в будні в годинах відпочинку майже з кожного вікна і з кожних дверей звуки струнних і духових інструментів і ніде на Україні не відбувається сходина без музики... Музичний талант мелоросів є причиною, чому кожний поміщик тримає у себе капелю із своїх кріпаків, які в будні працюють, а в неділю роблять музичні виступи. Не знаючи нот, вони учать спочатку по слуху, а порівнюють свою гру з написаною музикою. Одні віртуоз-скрипаль у

Каркові якось розсердився на свій інструмент і на репетитиї жоби звільнити себе від одного і другого відрубав собі всі пальці на лівій руці. Його пан наказав йому негайно замінити скрипку на сурму і ще через кілька тижнів вони обидва давали концерти, граючи на нових інструментах. Такі здібності малороси мають до всіх галузей мистецтва, де від людини вимагається самостійна творчість". - Блязіус, ст. 326/.

Порівняємо тепер в якій країні з більшим успіхом розвивалася наука: в Росії чи в Україні?

Про створення митрополітом Петром Могилою в першій половині 17-го століття в Києві вищу школу /академію/ ми читаємо у відомого німецького історика Гельмольта:

"Школа мала добрих вчителів і виховала славетних вчених, як С. Косов, С.Почацький, Е.Слезінецький, С.Полоцький, І.Гізель, Баранович, С.Козловський, Галатовський і інші. Сам Могила займався також блискуче літературною діяльністю... Полоцький був також прекрасним промовцем і поетом... Петро Великий притягнув вчителів цієї школи до себе і створив з них штаб науковців, якому він доручив повести духовну реформу в Росії.

Вихованці київської школи несли світло культури всюди... Так як Конашевич будив почуття гордості і незалежності..., так Могила бундував культуру України, покryw її славою науки..." (Hans F. Helmont, "Weltgeschichte" Leipzig 1905, Band 5, S. 544, 545.)

В той час як в Росії ще ніякої науки не існувало, Україна була вже покрита "славою науки" /Гельмольт/, світло культури йшло до Росії з України, духовне оновлення Росії було виконане штабом київських учених, наука була створена на терені Росії руками і мозком українських учених. Ну, а як було потім? Які вчені з більшим успіхом проводили свою науково-дослідницьку діяльність: українські чи російські? В наведеній вище книзі німецького вченого проф. Блязіуса ми читаємо:

"На полі науки малорос посувається з більшим талантом і самостійністю ніж великорос. В той час як малорос розглядає науку звданням свого життя і віддається їй, не маючи при цьому якоїсь побічної цілі, великороси бачать здебільшого у науці спосіб, за допомогою якого можна дійти до відначення... Великорос з своїм практичним розумом і своїм прекрасним талантом до копіювання легко засвоєв якийсь певний науковий матеріал, але йому незрівняно тяжче ніж малоросу займатися самостійною дослідницькою роботою. Наукові праці великоросів мають здебільшого енциклопедичний, ще частіше компіляційний характер. Вони повторюють здебільшого спостереження інших, не намагаючись при цьому висловити власну думку. В тих випадках, коли більш зваві голови переступають через цю межу, вони, з метою отворити собі дешеву сенсацію, висловлюють теорії, які при спокійному обмірковуванні повинні бути відкинуті. Можна назвати приклади, коли вони свідомо рекламують наукові помилки... Поміж малоросами ми, навпаки, частіше бачили приклади, коли була вибрана золота середина поміж сліпим копіюванням і гонитвом за оригінальністю, ми бачили поміж ними людей, науково-дослідницька праця яких має багаті результати, але ці люди не намагаються себе рекламувати". - /Блязіус, стор. 305, 306/.

В 1847р. вийшла в світ в Ганновері книга: "Studien über die inneren Zustände Rußlands" von August Freiherrn von Natchhausen.

В цій книзі ми читаємо: "Із липня о другій годині вночі ми ввійшли з Воронезу і досягли з початком дня Дону... Ми були тепер на межі іншого народу, на межі іншої країни, а саме Малоросії! Ми потрапили до Слобідської України..."

Селянський двір тут типово малоруський, він ґрунтовно відрізняється від великоруського як розташуванням і структурою будинків так і матеріалом, з яких вони побудовані... тут села мають більше характер німецький... Не дивлячись на те, що малоруські селянські будинки зроблені з легших матеріалів ніж великоруські, вони зберігаються так само довго, часто довше ніж великоруські. Чистота, порядок і злишке кожний недолік негайно виправити, в протилежність великоруській безтурботності зберігають їх...

Молоді дівки і майже всі дівчата носять тут ціле літо свіжі квіти собі вінки на голові... В церкві, де вони всі з'являються так святочно прикрашені, це виглядає чудово. В вінку вони носять штучні, власноруч руками виготовлені квіти на голові...

Малороси, це поетичний, з багатом фантазією народ, тому вони мають

величезну кількість народних пісень, народних казок і народних сєг. Це їхня багатство неймовірно велике...

Малороси мають великі здібності до мистецтва, вони мають здебільшого чистий повний голос і такий добрий слух і пам'ять що вони без навчання блискуче співають і грають на різних інструментах. Також і до малювання вони мають великий талант і без навчання досягають в цій галузі неймовірних успіхів...

Готелів малороси не будують: в селах подорожника приймають в кожній хаті, за платню або безкоштовно, як він сам того бажає...

З цілої низки примет видно, що малороси мають більше почуття краси ніж великороси...

Ми досягли тепер межі орловської губернії, яка з'являється приблизно також межею поміж малоросами і великоросами. Це показували риси обличчя, будова тіла, борода і одяг... При постановленні і проведенні межі поміж губерніями видно прийняли до уваги реальні і національні кордони...

Щодо звички пити горілку існують національні відмінні... Великорос п'є не систематично, не щоденно, є багато таких, які цілими місяцями не п'ють, які відмовляються від запропонованої склянки, але потім наступають часи, коли вистачає випити одну краплю, щоби прийшло горічане безумство /запой/. Він п'є тоді без перерви цілими днями, навіть тижнями. Він пропиває все, що має, свої останні речі...

Малороси п'ють систематично, щоденно, але здебільшого помірковано, випадки запою трапляються в них рідко, п'ючи горілку вони не гублять свого розуму." /Гакстгаузен, стор. II4, II5, I58, I60, I6I, I62, I65, 502, 506, 5I3, 5I4/. /Закінчення в слід.чис./

---000000000---

В.О.

ГОСПОДАРСЬКІ ПІДСТАВИ НАШОЇ ДЕРЖАВИ
В.Господарство українських земель
/Продовження/

6. Т в а р и н н и ц т в о.

Загальна характеристика. В сільському господарстві дуже важлива годівля домашніх тварин. Коні й воли дають робітну силу, рогата худоба - молоко і м'ясо, вівці - вовну, свині - сало й м'ясо. А всі разом дають цінний гній. Тому хліборобство на наших землях від давніх часів тісно пов'язане з годівлею домашніх тварин. Кількість домашніх тварин на укр. землях, головною тих, що були під більшевицькою займанщиною, в останніх десятиках років, зазнала великих змін. Ще в першій світовій війні винищено багато тварин. Після війни кількість тварин зростала аж до 1928р. себто до часу, коли почали зводити колективізацію. За часів колективного господарювання число домашніх тварин сильно зменшилося.

Чисельний стан тварин в 1925р. був такий:

	коні	рогата худоба	свині	вівці	на 100 мешкан. припад.	коней	худоби	свина	овць
Займанщина	!	!	!	!	!	!	!	!	!
Большевицька	3544	9484	6701	7498	8	22	16	13	
Польська	1882	2921	1524	949	15	52	17	10	
Румунська	161	286	135	612	13	7	10	44	
Чехословацька	63	244	66	181	7	29	7	11	
Цілість укр. земель	5169	12858	8426	9180	10	84	16	17	

В наслідок останніх воєнних подій і винищення більшевиками домашніх тварин їхній чисельний стан сильно зменшився. Лише розумна господарка може довести до покращення теперішнього стану. Розглянемо тепер число розміщення кожного роде тварин окрема.

Коні. Найбільше коней у порівнанні з величиною використаної в хліборобстві землі годують в Галичині, на Волині, Поділлі і на Чернігівщині. На інших землях число коней не перевищує 16 голів на 100 га. ужиткової землі. Щодо числа коней, укр. землі стоять на п'ятому місці:

1. ССРСР /без укр.земель/.....	12,4	міль.голів.
2. США.....	11,6	" "
3. Аргентина.....	9,9	" "
4. Бразилія.....	6,8	" "
5. Укр. землі.....	5,2	" "

6. Німеччина.....	3,4 міль. голів.
7. Канада.....	2,0 - " -
8. Франція.....	3,0 - " -

Рогату худобу плекають найбільше в Галичині і східній частині Західного Полісся. Високе число рогатої худоби в порівнянні з числом людей виявляє Крим, Кубанщина та Донщина. По до кількості рогатої худоби укр. землі займають 9-те місце в світі /дані з 1935р./

1. Бритійська Індія.....	100,3 міль. голів.
2. США.....	68,2 - " -
3. Бразилія.....	42,5 - " -
4. СРСР /без укр. земель.....	36,4 - " -
5. Аргентина.....	30,9 - " -
6. Німеччина.....	18,9 - " -
7. Франція.....	15,7 - " -
8. Австралія.....	14,0 - " -
9. Україн. землі.....	12,0 - " -
10. Італія.....	4,3 - " -

Свині. Найбільше свиней у порівнянні з числом населення годують у східній частині західного Полісся, в Чернігівщині, Придніпрянській низовині і на Кубанщині.

По до годівлі свиней укр. землі стоять на 5-му місці в світі. Число свиней у деяких державах світу було таке в 1935р.

1. США.....	42,5 міль. голів.
2. Німеччина.....	32,6 - " -
3. СРСР /без укр. земель.....	22,6 - " -
4.	
5. Українські землі.....	8,4 - " -
6. Франція.....	7,0 - " -
7. Іспанія.....	5,4 - " -
8. Канада.....	4,0 - " -
9. Англія.....	3,9 - " -

Вівці. У зв'язку з високим відсотком занятої під хліборобські культури поверхні землі, не має для випасу овець відповідних умов. Більше значення у домашньому господарстві мають вівці на рідко заселеному Поліссі, на східній Кубанщині, на Кавказі, в Криму і на Бессарабії.

По до годівлі овець /9,2 міль. голів у 1935р./ стоять укр. землі на одному з останніх місць по Австралії /113 міль. голів/, СРСР /51,9/, США /1,7/, Індії /42,6/, Аргентині /39,3/ Новій Зеландії /29,1/, Англії /24,9/, Іспанії /19,1/, Італії /10,3/ - дані з 1935р.

Брак достатньої великої кількості худоби в сільському господарстві України має дуже некорисний вплив. Передусім льдність дуже слабо забезпечена молоком, м'ясом та одягом, а далі мала кількість тваринного гною не дає змоги підняти урожайності землі. Завданнями укр. господаря в Україні було б підвищити число домашніх тварин, головню рогатої худоби й свиней, хочби навіть довелось знищити площу засівів збіжжя. Друге завдання - добирати для годівлі найкращі породи. Особливу увагу треба звернути на годівлю дрібних домашніх тварин: нпр. кроликів, з яких маємо м'ясо й шкіру.

Домашня птиця. Побіч домашніх тварин дуже важлива годівля домашньої птиці, головню курей, з уваги на яйця й м'ясо. Перед першою світовою війною східні українські землі постачали для заграничної торгівлі 100 тисяч тон яєць річно. По війні більшу роль у вивозі яєць відіграла лише Галичина /30-40 тисяч. яєць на рік/. За большевицької інвазії годівля домашньої птиці сильно занепадала.

Рибальство розвинуто головню над Свізьким морем і над ріками. Однак умови малі дають ледве 150 тисяч тон риби на рік. Головні рибальські осередки - це Сіськ, Мелітополь, Керч, Одеса.

Бджільництво має більше значення тільки в Галичині й на Волині, хоч воно відоме в Україні від найдавніших часів було розвинуто на всіх українських землях.

Шовківництво в початкових етапах розвитку має заледве 20 тисяч кг. Найважливіші його осередки: Наддніпрянщина, Донщина й Крим. Годівлю шовкопрядів почали й на інших землях, загально з добрим успіхом. Морва може рости в нас майже всюди, а годівля шовкопрядів не вимагає надто великих зусиль /можна використати дітей і старих людей/. Тому шовківництво має в нас добрі перспективи успішного розвитку.

/Продовження в слід. числі/

З повстанських поезій.Д. І. С

Вітай суворий ліс, гордий ліс
 В зеленій, свіжій тіні,
 Чи мріяв ти, як буйно ріс,
 Служити Україні?

Холодний кріс - найкращий брат,
 Колиба - мов коханка,
 Як пімота в Дону до Карпат
 Чатує партизанка.

Весь чар узлісь, горбів, яруг
 Віддав для України,
 Повстанцям ти-як рідний друг,
 Рідніший від родини.

Орли-повстанці! Хай ваш хід
 Народні сушить сльози,
 Хай сіє зах на захід-схід,
 Ворожу кров морозить.

Виховуй вольности творців,
 Завзяте покоління,
 Дай м'язем тугість конарів,
 Дай зилам міць коріння.

Вітай суворий, гордий ліс
 В зеленій, свіжій тіні -
 Яку прислугу ти приніс
 На славу Україні!

П. Гетьманець

В. І. Д. П. О. В. І. Д. І

Дівчино, дякую. Сьогодні
 Твій лист не можу прочитати.
 Бунтують все небо безодні,
 Вітри пригодами кричать.

Уся земля там лише гнівом
 і грозить хачами повстань.
 Її безмежя п'ю, як мрію,
 як буйну солодість оман!

Там - барабанять кулемети,
 гранат страшний лунне гук,
 не смію бути тепер поетом
 твоїх зітхань і власних мук.

Колись /це завтра бути може/
 на мить затишне лютий біл,
 спинюсь тоді, в сніжній поросі
 нежданим лист прогляну твій.

2.

/другого дня/

Я не знав, що в той вечір осінній
 в Тобі пам'ять про себе лишу,
 що невинним гарячим болінням
 юну душу твою розбуджу.

Чи ж в такому палкому захватті
 в цей страшний, у цей буряний час
 пам'ятать про дівчину, про метір,
 про все те, чим давно вже погас?

Я не знав, що Ти ждеш, що Ти мрієш,
 звідки ж знати я можу про все?..
 Лист в руці Твій признанням біліє,
 у душі дивування росте.

Ні, вперед йти, в шалючі січі -
 там також насолода і п'янь!
 Переможем - тоді лише стрічі,
 і жадоба, і трепіт кохань,

Синя фарба рядків так уперто
 мою душу пита про любов,
 а там - далеч вітрами роздerta,
 на снігах застигла рідна кров!

Де я є? На сніжнім ріднім полі!
 Не стомивсь, не схолов я, не зблід -
 бо розгрів мене порив до волі,
 радість наших слідів і побід!

А там - ширшають крила пожежі,
 ніч це й досі навколо лежить,
 копитами розбите безмежя
 переповненим болем кричить.

Чи прийду я? Сьогодні не можу,
 ну, а завтра незнаю і сам,
 може десь в снігових ших порогах
 попрощавсь навіки з життям.

А з-за вікон затишної хати
 тебе страшить метілі розгін,
 ти готова тремтіти і плакати,
 на все кидать безсилим проклин.

Ах здрігнеш ти! Та я не заліз -
 вільно вибрав собі я це путь!
 Хай умру - делі вітри повіють,
 мого сліду однак не зітруть!

Я ж люблю ці холодні метілі,
 славу ці невмолити вітри, -
 бо одні в нас привабливі цілі
 одна впертість в нас грізної гри.

Це ж не просто сніги, гурганки -
 непокірних це снаг боротьба!..
 пролітає, шумить, барабанить
 неповторна велика доба!

Увесь час я іду в хуртовинах,
 та не Ти в моїх буйних очах,
 в роздолля лунке Батьківщини,
 в розп'яття Ті на хрестах!

Я люблю Ті гул, хуртовини,
 дням на зустріч спішуся бігом.
 В моїм серці судьба Батьківщини,
 а не Ти в чаду мрій над вікном.

Вісник Української Повстанчої Армії

Смерть братовбивцям!

Воля народам! Воля людям!

З А К Л І К ДО ДЕМОНІЗОВАНИХ ВОЯКІВ ЧЕРВОНОЇ АРМІЇ!

Сталінський СРСР стоїть на передодні свого неминучого розвалу. Імперіалістична війна Гітлера-Сталіна зруйнувала і підкосила міць більшовицької імперії. Кремлівські диктатори знайшлися в безвихідному положенні. З одної сторони мусять поквапно приготуватися до нової імперіалістичної війни проти своїх вчорашніх союзників, а з другої - революційна боротьба поневолених народів розсаджує загнилу імперію Сталіна зсередини. Втративши мільйони вояків в боротьбі проти Гітлера, Сталінові забракло тепер людських резервів, щоб опанувати ситуацію, Червона Армія не хоче воювати проти своїх братів - революціонерів. Саме нквд безсилне, щоб протиставитись революційній стихії.

Сталін, подібно, як і проклятої пам'яті Гітлер, перед своїм упадком хапається розпучливих засобів. Гітлер хотів підкорювати поневолені народи та рятувати штучно роздуту імперію бандами "фольксдойчів" та яничарів. Сталін хоче поневолювати та вигублювати український народ при допомозі самих таки несвідомих, або злочинних українців.

З таким заміром нквд вербує до т.зв. "істребітельних баталіонів", цебто до банд людодів, різних слабодухів, злочинців і зрадників, а останньо енкаведівські посіпаки примушують до того ганебного кайнового діла також і демонізованих вояків ЧА.

Демонізовані воїни ЧА! До Вас звертається Ваші брати - воїни Української Повстанчої Армії.

Не дайте себе обдурити енкаведівським собакам. Не дайтеся залякати й силою затагнути до "істребітельних" банд. Ви проливали кров за інтереси свого ворога на імперіалістичних фронтах, а тепер хочуть ще з Вас робити кайнів - катів Вашого рідного народу, Ваших братів.

Боріться до чесної праці, опікуйтеся своїми рідними. Доволі братовбивства, доволі знущень над безборонним народом, - яким обдерував Україну Сталін. Не ідіть помагати енкаведівським розбійникам ще гірше гнобити український народ.

Дні Сталіна- й цілого СРСР почислені. Український народ стоїть на порозі свого визволення і самостійної держави. Зберігайте своє життя і сили для цієї держави, яке Вас буде потребувати. Коли ж хтось з Вас не послухає нашої перестороги і стане кайном-яничаром з тим буде наша мова коротка - куля.

Ми знаємо, що нквд буде Вас приневолювати, погрозувати, арештувати, але це не сміє залякати - зломити Вас. Ви навчилися відважно дивитися смерті в вічі і тому не дозволяйте, щоб Вами помітували енкаведівські страхопуди. Кому ж буде важко спекетися енкаведівського нахабства, нехай іде в підпілля, як не вчинили ми - воїни УПА, а яничарами стати не смієте. Приєднуйтеся до революційного фронту проти більшовицьких загартівників, щоб і Ви могли в недовзі поділяти з нами і з цілим українським народом радість перемоги, щоб і Ви могли стати гідними громадянами Української Самостійної Держави.

СМЕРТЬ СТАЛІНСЬКИМ ВИСЛУЖЕННИКАМ!

СМЕРТЬ ЯНИЧАРАМ ІСТРЕБІТЕЛЬНИХ БАНД!

СМЕРТЬ СТАЛІНОВІ І НКВД!

ХАЙ БУДЕ РЕВОЛЮЦІЙНО-ПОВСТАНЧА БОРОТЬБА!

ХАЙ БУДЕ УКРАЇНСЬКА САМОСТІЙНА СОБОРНА ДЕРЖАВА!

Українські Повстанці.

ГАНЕБНІ МЕТОДИ БОЛЬШЕВИКІВ

/Автестичний відпис вимушеного зобов'язання
про співпрацю з органами НКВД/

Для тероризування українського населення та примушення його допомагати в боротьбі з українськими повстанцями, беруть большевики замладників та приневолюють їх підписати відповідне зобов'язання. Тут подаємо зразок такого зобов'язання. Ця "подписка" являється яскравим документом ганебного большевицького режиму, який, подібно як гітлеризм, стосує збірну відповідальність населення за дії повстанських військових відділів:

П о д п и с к а . . .

Я нижче підписаний громадянин - с. . . /з конспіративних причин прізвище і походження даної особи опускаємо/ народжений 1898 р. по соціальному стану "кулак", маю свої власності; одну хату, один сарай, одну конюшню, одного коня, одну корову, одне телля і 5 га. поля. Даю цю підписку органам НКВД в зв'язку з тим, що бандити, українсько-німецькі націоналісти /бандерівці і інші/, опираючись на куркульство і інші прогітлерівські елементи і отримуючи від куркулів допомогу продовольством, амуніцією, зброєю і іншим, проводять активну боротьбу проти рад. влади трудящих, убивають представників влади, радянський актив, мирних і беззахисних громадян - стариків, жінок і дітей, грабують їхнє майно, спалюють і грабують народне майно, школи, читальні і інші громадські будівлі і споруди, тобто поводять себе по відношенні до українського народу так само, як німецько-фашистські окупанти.

Тому я перебираю цілковиту відповідальність за недоторкальність і цілість представників комуністичної партії, органів рад. влади, а також громадських працівників і мирних мешканців, що перебувають в моєму селі.

Я перебираю також цілковиту відповідальність за рідуюче державне і громадське майно: заготзерно с/с Стецева, клуб, кооперація, телеграфічні стовпи, школа.

З метою запобігання проти терору і диверсії з боку українсько-німецьких націоналістів на території свого села я зобов'язуюся в силу відповідальності, про яку нижче зазначено, своєчасно повідомляти органи НКВД, або представників тих органів, всіма засобами, які будуть в моєму розпорядженні а також в любу годину дня і ночі, про всі задуми наміри і плани українсько-німецьких націоналістів і їх посаджених, як у своєму селі, так і по сусіднім селам.

Я зобов'язуюся негайно повідомляти органи НКВД всі відомості про місце знаходження і зв'язки бандерівців і їх пособників, про які я буду знати.

У зв'язку з моєю приналежністю до куркулів, які є опором бандерівського бандитизму, мені оголошено, що за кожний випадок терору або вбивства, а також диверсії, які будуть в моєму селі повнені бандерівцями, я відповідатиму згідно радянських законів майном і своїм життям, а також судьбю своєї родини.

2.7.1945р.

в чому розписуюсь /-/ /прізвище опускаємо/.

---ooooo0oooo---

СМЕРТЬ сар. ВІВІЯКИ

Дня 9.І.46р. о год. 18.30 хв. коло 100 большевиків-енкведистів з рай. Богородчан наскочило на с. Лесівку. Вони прийшли в полудне до с. Глибоке, задержались тут до 3-гої години, деякі з них ходили по селі і грабували хатні. О год. 14-ій всі ті большевики вибірались в сторону Чорного Лісу. Лісом перейшли над с. Лесівку і чекали до озмерку. Тоді стрілецьким рядком пішли до Лесівки. Частина їх зайшла до священника та до школи, а решта розбрелась по хатах за хатцями, шукаючи головно за горілкою.

Цього самого дня в сусідньому селі Гринівка захветирував о год. 18-ї

куринь Іокри. Стрільці розійшлися на вечерю, виставляючи застави сот. Вивірка просив у куринного відпустки на кілька годин, щоб міг піти до Лесівки, забрати убрання та білля, що залишив його там попередньо. Куринній відпустив його, наказуючи прийти на місце постов найдалше до години 22-ої. Сот. Вивірка взяв зі собою двох стрільців, до нього долучив ще кучовий Маяк, кучовий господарник Карлик, Мекартур і Бабій Василь.

Вони взяли сани з кіньми і поїхали до Лесіки, не знаючи, що туди зайшли більшовики. В Лесівці зайшли до господаря Сеніч Федора залишаючи фіру на дворі а самі пішли до хати. Сот. Вивірка йшов на переді разом, а за ним Маяк і інші. Вони відчинили двері та привітались "добрий вечір". В тій хвили побачили в хаті більшовиків. Один мав вже нетаненний ППС, а другі ППШ.

На слова Вивірки "добрий вечір" більшовик вистріляв до сотенного, і він, ранений в груди, впав на землю. Куч. Маяк, побачивши небезпеку, відтиснувся руками другого більшовика, що вже намагався стріляти до нього, і викочив з хати. Решта стрільців що йшли за сот. Вивіркою по перших отрілах залягла.

Маяк, втікаючи з хати, гукнув до стрільців, що в хаті є більшовики. На гук отрів, більшовики що розійшлися були по селі, почали стріляти зброєю і ракетами та бігти до цієї хати де почалась стрілянина. Більшовики, що вже збіглися до хати, вивели раненого сот. Вивірку надвір, органіли цілком всі речі, а господарку спалили. Після за проводки сотенного до школи. Там розібрали його до нага, змучались над ним та штиками замордували, а опісля викинули під пліт коло школи.

Цілу ніч робили поселі труси, аж до ранку. Слідуючого дня о год. 8-ій вибралось всі більшовики в сторону Чорного Лісу. Лісом перейшли до Хмелівки. Тут розійшлися по господарях за харчами і крутились по селі аж до вечора. Опісля відійшли в сторону Глебівки до Городчан.

Дня 10.І.46р. вечером похоронило населення сот. Вивірку, після звичаю, на цвинтері в Лесівці.

---000000000---

Ш Л Я Х О М Г Е Р О І З М У

Квартетиче польське червоне військо в сс. Войткова, Грозьова і Ямне Гор. зробило облогу в лісах Турниця і Бранів, шукаючи за відділами УПА. В лісі між сс. Ямне Гор. і Арлемів квартирували відділи під командуванням К-ирів "В" і "К."

Около години 17-ої наша стійка помітила ворожу стежу, яка обстріляла стійку та вищобала. По короткій перерві ворог почав наступати на неї відділи з трьох сторін, які зайняли оборонні становища та прийняли бій. Ворог кількакратно переходив до наступу на становища наших відділів, однак кожноразно мусів відступити. Відбивши кілька ворожих атак, немі відділи перейшли в протинаступ. Не витримавши нашої атаки ВП почало панічно втікати в напрямі сс. Ямне Гор. і Грозьова Гор. Тому, що настав вечір, погоні за втікаючим в паніці ворогом не продовжено. Після успішного бою відділи пляново відступили. Втікаючи, ворог залишив на полі бою багато вбитих та тяжко ранених. Числа ворожих втрат не можна було точно устійнити, тому що настав вечір. Як подее цивільне населення ВП втратило ок. 50 вбитих, в тому числі кілька старшин, та кількадесять ранених. З нашої сторони було 2-ох вбитих та 5 ранених, з того один по кількох днях помер. Здобуто зброю, амуніцію, одяг та взуття.

Кілька днів пізніше, це саме польське червоне військо зробило довжелезну облогу на ліс т.зв. 7-ка. При перевірці знайшли криївку, в якій сидів куч. Ярмеш, Арка, Карпо і Зайворонок. ВП знайшовши криївку, звивало їх щоб вони вийшли та здались. Одначе вони не вийшли. ВП зачало добуватись, а вони із середини почали відстрілюватись через люфти. ВП обступило криївку та заложило міни, одначе ці міни нічого їм не зробили, бо були заслабі. В той час один із старшин післав до с. Войткова по людей з лопатами, що відкопали криївку. Старшина, який обняв команду над криївкою, хотів конче її здобути, сказав, що коли не здобудуть зброєю то лопатами тим більше її не здобудуть. ВП почало стріляти по середині через люфти ракетами, а діру закривали палаткою, одначе палатку стрільці стягнули до середини. Людей, яких прикликали відкопувати криївку, держали подальше не пускаючи до хати. Відтак закликали одну жінку, щоб звивала їх до

виходу з криївки, що нічого їм не буде, лише щоби вийшли і віддали зброю. Наколи й це непомогло, ВП порозумілось функером з літаком, який патрулював над лісом і їм зараз привезли з Бірчі автом сильніші вибухові матеріяли, якими змінували та пробрили діру в одному місці. В той час друзі з криївки почали говорити, що вже здається, марть гроші та хочуть передати їм. Взяли патик, розкололи, на него дали гроші wraz з папашкою виставили на верх. Поляки побачили гроші, які виставали понед криївку, зблизилися до них, тоді цей, що виходив з криївки потягнув з папашки серію, вбиваючи на місце 4-ох поляків, а двох ранив, з них один підпоручник по дорозі помер. Тоді поляки почали кидати до середини гранати, а ті їх зі середини викидали. Ранені гранатами друзі пострілялися, крім Дайворонка, котрий хотячи себе застрілити, тяжко себе зранив і його ВП живим забрало за собою. В час добування криївки друзі співали революційні пісні. ВП здобувало криївку від год. 10-ої до 16-ої.

---ooooo0oooo---

ОКРУЖЕНІ ВОРОГОМ

В с. Жерниця Вижня, пов. Лісько перебувало 6-ох повстанців з Бунч. Чепигор на чолі. Досвіта окружило о.ок. 300 червоних бандитів з ВП, які з днем почали наступати на село. Повстанці, побачили ворога, почали відступати до ліса, та всі потоки були обставлені. В трьох місяцях пробували прорватись та не було змоги. В кінці вибрали останнє місце, де пробрили через ворожу заставу. Трьох друзів пробивалось, двох охороняло зади. Бунч. Чепига остав в селі і пробував тут захватись. Жандармиристи з відділу Біре з куд. госп. Климом розігнали польську заставу та продерлись чистим полем в другий ліс. Під час того згинув жандарм Жаліаниченко /ст. зіот./ . Жанд. Бистрий, який був вже попередньо ранений не міг вже дальше тикати, залаг в окіп та почав відбиватись. Вострілявши всі набої з автомата, стріляв дальше пістолею.

Бандити не могли його вбити і держали в окруженні, а частина пішла в село, неловила цивільних людей, яких вела наперед себе до жанд. Бистрого, а самі ховались за цивільів. Бачучи безвихідне положення, він не хотів стріляти до своїх і застрілявся сам.

Бунч. Чепига, зломив собі руку. Його завважили вороги і хотіли зловити живим, та цей дострілявся пістолею. Ще живого кинули бандити на тік в стодолі й молотили ціпами доти, доки не скінчив життя. З ворожої сторони впав поручник і двох вояків.

Скінчивши боротьбу з повстанцями, вчепились бандити з ВП до цивільного населення. Геняли по селі, ловили жінок і мужчин та немилосердно кожного побивали. Тоді важко побито 15 осіб. З Жерниці Виж. перейшли бандити через Волю Метіяшову до села Березки, де рівнож побили кільканадцять осіб. Звідси перейшли до Середнього Села та закветирували.

---ooooo0oooo---

ЗАСКОЧЕНІ ВОРОГОМ

5. XI. 47р. Вечером до села Бахманка прийшло 15 большевиків так, що ніхто не бачив і зробили в трьох місяцях засідки. Большевики ці були з Бурштиньського району. На одну з тих засідок попов, ідучи дорогою, кудевий провідник з своїм заступником д. Сомком. Коли большевики задержали їх, їм вдалося попередити большевиків автоматним вогнем, від якого згинув лейтенант та був важко ранений сержант, який також помер. Большевики, користаючи з цього, що повстанцям зетялися автомати, відкрили сильний кулеметний вогонь по повстанцях. Від ворських куль загинув на місці заступник кудевого д. Сомко, а кудевий провідник д. Летун зістав важко ранений в ноги і груди. Після короткої перестрілки большевики, спаніковані та перестрашені своїми жертвами, безладно тікають, забравши з собою тіло д. Сомка і лейтенанта та раненого сержанта. Ранений д. Летун забігає зараз таки біля місяця бою до хати де йому отаренька бабуся перев'яжує рани і після цього при допомозі цивільних людей дістається до свого рідного села, де другого дня вмирає.

У СПЕЦІАЛЬНОМУ ПРОТІВ НАШІМ ВІСЬОМЬОМУ ПОНЕВОЛЕННЮ

В.К.

ЗА ЄДИНИЙ ФРОНТ ПОНЕВОЛЕНИХ НАРОДІВ

Сьогодні немає вже для кожного із поневолених народів сумніву, що його визволення лежить єдино на площині Великої Революції Народів, яка тільки напевно й безповоротно завалить більшовицьку тюрму народів.

Гітлерівська авантюра, що коштувала мільйони жертв свободолюбних народів, показала, що інтервенція була глибокопателем революції, якої іскри жервіли в надрах етвє народів, в народних масах, давлених і експлуатованих сталінським режимом. Іскри не перетворилися в полум'я, бо для цього обставини були не назріли. Навчені гірким досвідом, воюючи проти більшовицького народу покладають всю свою надію на власні об'єднані сили що знутри розселять Советський Союз і збудують на його руїнах власні суверенні національні держави соціальної справедливості, спільної й особистої свободи, що захищатимуть свою незалежність проти червоних загарбників за поміччю, великих коаліцій, конфедерацій чи інших форм об'єднання держав для оборони їх суверенності. Війна може причинитися до революційних зривів, як вона буде йти на зустріч не лише негативним цілям революції народів, але й - передусім - її позитивним метовим значенням. Але війна може загальмувати знову революційні зльви, коли матиме подібні цілі, як розпутана Сталіном і Гітлером остання різня народів. Народи можуть знову відкладати остаточну розправу з більшовизмом, вирішити, що найперше треба їм перемогти евантуальний новий імперіалізм, що змагався б нпр. за поміччю атомової бомби за їх нове поневолення. Хоч і як нестерпне було більшовицьке ярмо, народи воліли насамперед зліквідувати нову гітлерівську загрозу, будучи певним, що у відповідну хвилину власними силами пішлиють на ешабет гітлерівських бандитів. Чейже в Червоній Армії - члени всіх поневолених більшовизмом народів, які ждуть, щоб у пригожий момент повернути зброю проти більшовицьких тиранів. Червона Армія мусить стати засвіддям у боротьбі за свободу народів! Її необхідно перетворити в допоміжне з б р о й н е рам'я революції - побіч свідомих своїх цілей р е в о л ю ц і й н и х п о в с т а н с ь к и х а р м і й.

Необхідно поширити і поглибити існуючий вже конфлікт поміж ЧА і НКВД. Міт про непоборність советського режиму, захищованого НКВД, розвіяла своїми героїчними чинами Українсько-Повстанською Армією, що отанула на прж проти великанської фізичної переваги більшовицької системи й сьогодні вже ідеїно перемогла. УПА - кажуть червоноарміїці, - має величне гасло, за яке бореться: "Свобода народам! - Свобода людині!" - , і завдяки отим свободолюбним ідеям УПА вже морально перемогла! І вона стала вже ідеїно-політичним авангардом революції народів. Поневолені народи не орієнтуються на жодні посторонні чинники, єдино на себе самих, на свої об'єднані сили.

Отже - мобілізуємо й організуємо єдиний фронт боротьби всіх поневолених і загрозених більшовизмом народів! Цементуємо його в є д и н и й, нерозривний бльок, прагнучих до волі народів. Не зважаючи на гекатомби жертв, руїни і згарища наших міст і сіл, ми - поневолені народи - все ж не без успіхів війшли і останньої, що лиш перерваної війни.

Ми відчули і на яві побачили, яка наша сила у боротьбі з гітлерівським імперіалізмом.

Ми поневолені народи - завдали остаточної вирішної удар німецьким загарбником! Ми зробили це нашими Повстансько-Партизанськими Арміями; ми доконали цього підривною боротьбою народних мас на всіх відтинках життя й відносин до загарбників. Ми використали для цього і Червону Армію борячися в її рядах проти німецьких імперіалістів, але ніколи за Сталіна й більшовизму! Ми мусимо довести й доведемо до цього, що ЧА, в якій є сини веших народів, стане до активної боротьби з більшовицьким режимом і московським імперіалізмом та спільно з нашими - свідомими своїх цілей-

Повстансько-Партизанськими Арміями, а в авангарді революції, буде глибокопателем большевицької "імперії" і реалізатором ідеї свободи народів та свободи людини.

Большевицизм стоїть у центрі Європи та Азії, він загрожує невралгічним пунктам англійської імперії та суттєвим інтересам Америки. Він мобілізує проти себе чимраз більше і більше ворогів. Для нього немає вороття. Він буде або вищорватися, і тоді тим більше ростимуть внутрішні суперечності в СРСР та атакувати ззовні, або буде атакувати сам - тоді зовнішня ситуація буде чимраз складніша для нього, а внутрішні антибольшевицькі ферменти й сили будуть мати кращу змогу мобілізуватися.

У цій війні ми втратили багато жертв; поніс їх не менше й большевицизм. Кількість загрожених народів зростає, опротив збільшився і глибина і вглибину. Чи була до подумання до вибуху війни того масштабу збройна боротьба проти большевицизму, яку сьогодні веде найкраща антибольшевицька повстансько-партизанська армія світу - УПА?

Це є грандіозне, універсального значення досягнення боротьби поневолених народів, в авангарді якої має собі честь стояти волелюбна Україна, країна, де немає ні одної рідні, яка не мала б мучеників і героїв за свободу народів і людини.

Сьогодні стоять у боротьбі не на життя, а на смерть уже не лише народи Сибіру і цілої підсоветської Азії, не лише Туркестан, Кавказ, Дон, не тільки Карельці, Білоруси, Татари, не тільки Україна, але й Фіни й вся Прибалтія, Польща, Мадярина, Балкан, Словачки і др. Площина тиску й опротиву збільшилася, - большевицизм мусить розділювати свої сили, щоб вдержати окуповані ним території; - бо лише живуть свободолюбні народи, там існують вогнища боротьби. Врешті і окуповану територію Німеччини мусить теж насиллям держати, а поза тим мусять стояти завжди на поготівлі в Європі і Азії армії - на випадок збройного конфлікту з альянтами, який хоч-і відсувається - але армії відпускати не доводиться. Чимраз більше й більше народів на власній шкурі пізнає, що таке большевицизм, що це диктатура "пролетаріату", але диктатура партійних бонзів гірша за капіталістичну - над робітництвом!

Активний опротив проти большевицизму зростає. Коли б Франція побачила на ділі большевицькі блага - отверезія б як Австрія. Західно-європейський мішук і салонний комуніст не має уявлення - що це таке НКВД, НКГБ, Соловки, Сибір, голод холод вічний терор; йому треба б цих добродійств покомтувати на власній шкурі. Тоді б архієпископ Кентерберійський не отискав дружньо руки енкаведистові Олексієві, а в американських міністерствах не саботували б протибольшевицької політики керівних людей і т.д. - Наївний снобістичний Захід.

Динамізм большевицької системи має своєю причиною не героїку одважних і безстрашних борців за друзі свої, а агресію та зухвалість розбійника та грабіжника. Бандит теж потрапить рискувати. Чикагських гангстерів ніхто не вважає борцями за кращу долю безпритних, а такою ж самою організацією гангстерів є большевицька партія, що експлуатує і ограбляє поневолені народи.

Большевицька партія прагне у своєму заграбницькому імперіалістичному підбиванні чимраз більше й більше чужих земель і гнобити народи. Вона це мусить робити, щоб вдержатися, - поставила ж бо ставку на т.зв. великоруські шовіністичні й загарбницькі елементи. І тут вороття немає. Вона вже стратила гальму, подібно як від перших перемог закрутилось було в голові нацистам. І тут стриму не було й немає; історія ще нікого нічого не навчила. Перед Гітлером був Ахінгісхан /хоч і смішно прирівнювати драпіжне козення до тигра/, перед Ахінгісханом був Атилла. Перед неминучим провалом Сталіна був провал Гітлера. Кожен гангстер свідомий того, що раніше чи пізніше скінчить на електричному кріслі, проте ж грабує і вбиває. Це ж і є шитим бандитським системою большевицизму, бо ж спирається вона на таких елементах.

До боротьби за своє існування проти большевицьких грабіжників й агресорів отанули всі інші поневолені й загрожени народи. Проти большевицької зарази, яку Кремель хоче зашпигати світові, поволі змигаються здорові елементи світу, антибольшевицький фронт - в ідейній площині - пронизує всю земну кулю. Він проходить крізь нутро народів і держав.

Як большевицизм має свої імперіалістичні глобальні зазіхання, так мусить бути йому даний відпір універсального порядку в ідейній, матеріальній і фізичній площині. Це правда, що в антибольшевицькому фронті народів є різні суперечні інтереси його учасників, включно

імперіалістичними тенденціями деякого. - В ньому є великодержавні, державні і бездержавні народи, що не мають обов'язково спільних позитивних цілей, але стоять у спільній антибільшовицькій лаві, поєднують більшовизм.

АБН - себто народам поневоленням і безпосередньо загрозеним більшовизмом - необхідно використати АФН /Антибільшовицький Фронт Народів/, як незвичайно сприятливу обставину в нашій боротьбі.

АБН - себто заприсяжана на життя і смерть спільнота народів, яким на горлі стоїть чобіт більшовицького варвара і які, якщо з'єднено не будуть боротися, загинуть марно, що й сліду по них не остане, - мусять бути тих промотором організованої протибільшовицької дії у всьому світі, АФН-ів.

АБН бореться не тільки за розвал СРСР, не лише за негативні цілі, але й за позитивні, національно-політичні, соціальні й культурні, за новий образ світу. Будучи промотором й авангардом прогресивних сил світу - Великої Революції Народів - він мобілізуватиме, як кожна революційна сила та унапрямуватиме прагнучі нового різні національні й соціальні середовища і буде ніколи невгамовним смолоскипом в боротьбі за свободу народів і людини у більшовицькій темряві.

Перша й найістотніша категорія учасників АБН - це народи поневоленням і безпосередньо загрозені більшовизмом, - власний АБН.

Друга група - це держави, що ще зберігли свою суверенність, але стоять під тиском більшовицької агресії і не були б у спроможності власними силами оборонитися. Відношення їх до АБН було б нескрізь прихильне, але з тактичних, зовсім зрозумілих, поглядів вони не могли б безпосередньо заангажуватися в ньому. В основі це активні прихильники АБН.

Третя категорія антибільшовицьких сил - це антибільшовицькі течії, - менш або більш ідейні, політично, суспільно й організаційно оформлені в великодержав і імперії, яким раніше чи пізніше прийдеться ввійти в остаточну розправу з більшовизмом. Підсилити ці антибільшовицькі течії - важливе завдання АБН, але на них АБН будувати не може. Він стоїть сам особ. АБН не завжди може й зв'язуватися з ними ідейно чи політично, бо вони діють часто з інших мотивів і, що суттєве - за інші цілі. Гітлеризм теж боровся проти більшовизму. Капіталізм теж бореться. А ми хоча проти більшовизму, але не за капіталізм. У загальній стратегії боротьби необхідно використовувати й найчорнішу реакцію /бо й найчорніша ще буде сніжно-біла в порівнянні з більшовизмом - найжорстокішою реакцією, яку знає історія/, але ніколи так, щоб нас утотажено з нею, бо вона призначена вмерти, - тож вважати треба, щоб з нею не вмерти!

АБН бореться теж за соціальний прогрес світу. Зовнішно-політична течія ревізіонізму нам не відповідала цілістю, але ми її використовували в нашій революційній постановці. Велика Революція Народів - АБН використовує всі чинники, що ослаблюють більшовизм і не загубиться, а збереже себе як підметну, вирішну силу нового порядку на руїнах СРСР.

Ідейно-політичним та ідейно-соціальним засягом АБН - Великої Національної та Соціальної Революції Народів є людський універсум. Політична орбіта впливу АБН - Європа, Азія та Північна Африка, де більшовизм старасться здобути для себе нові вихідні бази.

Геополітичний засяг АБН - це підонти та безпосередньо загрозені більшовизмом народи Європи та Азії. Отже - Прибалтія, Середня Європа, Балкани, Східна Європа, Кавказ з передньою Азією, по через Туркестан, Середня Азія, Сибір, Далекий Схід з Манджурією.

Зовнішня політика поневоленням і загрозених більшовизмом народів мусять бути ведена під кутом реалізації нашої спільної підметної зовнішно-політичної концепції, АБН; - Всяка інша зовнішня політика - це кон'юнктура річ і вона мусять бути підчинена нашій підметній й - АБН-ові. Під кутом інтересів АБН треба використовувати всякі зовнішно-політичні обставини; всякі наші зовнішні починки мусять бути підпорядковані основній концепції, АБН.

Всі поневолені більшовизмом народи мусять бути просвіщені ідеями АБН, чреватіозними концепціями спільної боротьби й побудови на руїнах СРСР нового ладу, твореного ними для їх добра. Яке почуття непереможної сили зростає у них свідомість спільного змагу?! Кожен час поневоленого в волючого проти більшовицького варвара, де він не зволітється б, на Зеленому Клинні, Сибірі, в Кавказі, Грузії, Латвії, Словаччині, Сербії, Болгарії чи Малярщині, куди його доля і нещастя НКВД не відело, завжди він при реалізації концепції АБН - находити

ідейне попертя і приязне середовище. Червоноармійці, члени поневоленних народів, засвоюючи ідеї АБН, відчують вже сьогодні свою міць і непоборну силу, якою вони диспонуєть. Вже сьогодні вони не хочуть віддати зброї НКВД! "Треба опитати - кажуть, вказуючи їй /"фірку"/, за що чотири роки воявав". - Їх еднали постійно міцні вузли спільної боротьби за спільні ідеї.

Основна річ - це: і д е я м и А Б Н м у с я т ь з а х о п и т и о я д о б і л о г о Червона Армія: за ідеї АБН мусить боротися ЧА, де б вона не стаціонувала, в Європі чи Азії. Це не важно, де грузин б'є большевиків - в Україні, Грузії, чи Естонії, як не важно де українець їх поборє - в Туркестані, Сибірі, Словаччині, Азербейджані чи Україні. Суттєве, що йде боротьба. Коли українець бореться за самостійність Грузії на Грузинській землі, це е тотожне з тим, як він боровся б за самостійність України на українській землі. Україна буде самостійною лише тоді, коли буде розгромлена московська імперія доосерню на її руїнах створені самостійні держави інших поневоленних досі Москвою народів, і навпаки, без самостійної України немає самостійности жодного поневоленого большевином народу.

Без прихильної постави до наших ідей ЧА, немає успішної революції народів. У ЧА е не лише імперіалістичні, загарбницькі елементи московсько-большевицького Кремля, але й зокрема наші брати, яких приневолено боротися за ворожі нашим народам ідеї! Політизація і перевиховання ЧА у дусі наших ідей - основна річ! Ідеї нашої Революції, що являється доосновною зміною всіх дотеперішніх ідейних систем, - це революція національно-політична, соціальна, культурна морально-правних і - навіть релігійних понять: - мусять бути органічно засвоєні бійцями ЧА, що мусять звернути свою зброю проти большевицьких сатрапів, а за в л а с н і цілі.

Ц и м и ц і л я м и в о н и м у с я т ь ж и т и , щ о б з а н и х в м и р а т и ! Немає жодної сили в світі, яка потрафала б загальмувати революційний порив розфантазованого і свідомого своїх цілей - багато-мільйонного героїчного вояцтва, що в великій мірі причинилося до розгрому найбільшої мілітарної потуги світу, Німеччини. Тим менше не вдержиться під його ударами кривавий большевицький режим, захищуваний НКВД! ЧА, що її це сьогодні використовує для своїх цілей большевизм, м у с и т ь с т а т и а р м і є ю п о н е в о л е н и х б о л ь ш е в и з м о м н а р о д і в , а р м і є ю А Б Н , я к о ї і д е ї н о - п о л і т и ч н е я д р о т в о р и т и - м у т ь н а ш і п о в с т а н о с ь к о - п а р т и з а н с ь к і а р м і ї і в к о ж н і й с и т у а ц і ї н а ш і п о л і т и ч н і о р г а н і з а ц і ї , я к и х / п о л і т и ч н и х п і д п о л ь н и х o р г a н і з a ц і ї / ж а д н і й с и л і з е ж о д н и х у м о в и н з л і к в і д у в а т и в ж е е н е м о ж л и в о , к о л и б н а в і т ь ц е в д а л о с я х в и л е в о у в і д н о ш е н н і до партизанських армій.

Реалізація спільно розпрацьованого плану, політичної і мілітарної отрогії боротьби поневоленних народів - являється запорукою успіху.

Взаємна допомога на всіх щаринах і у всіх відношеннях життя й боротьби на внутрішньому й зовнішньому форумі, спільна скоординована дія політична, мілітарна, пропагандивна суспільно-громадська, дипломатична, технічна, поневоленних большевизмом народів - це наявне вимога, яку вже не від сьогодні реалізується в Україні і цілому ССРСР. Посилити й скріпити цю спільну боротьбу, включити в неї ново поневолені ССРСР народи, ще не досвідчені в цьому переважному змегу на життя й смерть з варварською системою НКВД, передати їм менш-більш чверть віковий досвід, щоб випробувана на нашій шкурі система НКВД не вирвала з них зебагато жертв, - це суттєве, що тепер на потребу.

Єдиним фронтом, у єдиній боєвій лаві, об'єднаними силами марширують усі прагнучі свободи від Варшави почерез Київ до Владивостоку.

Вся підсоветська Європа й Азія дивгається до правди поволі, але нестримно - на остаточний вирішній бій з большевицькою сатрапією.

Хай живе спільний фронт усіх поневоленних большевизмом народів!

Хай живе Антибольшевицький Блок Народів!

Хай живуть Самостійні Держави поневоленних, в воюючих проти большевизму народів!

УКРАЇНА В БОРОТЬБІ ЗА ВОЛЮ НАРОДІВ

Перша світова війна не покінчилась згідно з виявом волі й бажань всіх народів. Головно не вирішено й не віддано належних прав народам Східної Європи. Вияв волі і прав які належать кожному народові в однаковій мірі, як рівнох здоровий та справедливий політичний розсудок уляг ослі більших чи менших загарбників, що користуючися безомляк країн, виснажених довготривалою війною, покинулись загарбанням їхніх територій. Виявом політичної недоцільности того часу та загарбницьких зетій нововідроджених чи перефарбованих імперіялістів, був упадок молодої Української Держави. Факт упадку держави українського народу припечатав змагання других народів, які також виявляли стремління до самостійного життя. Найбільш фатальною недоцільністю була політична незрілість деяких суущючих з Україною народів, що не хотіли, чи затуманені імперіялістичними стремлінням, не волили були розуміти де є оуть небезпаки і в час геройських змагань українського народу з червоними російськими імперіялістами, не то, що не піддержали його в боротьбі, але кинулись загарбувати частини української території. Це нетактичне й негативне поставлення до питання Української Держави відразу підорвало підстави існування деяких новоповсталих держав, що не були виявом справедливости, не мали права гнобити других; вони тільки користуючи з догідної для них ситуації розпоряджались правом брутальної сили. А Західний світ змурив очі, затикав уха на долітаючий брязкіт і гул боротьби народів Східної Європи. Байдужно й нерозважно приймав різні самовільні твори держав й державок, що творились коштом других. І змагання східно-європейських народів притихли, переможці насильно "зливали" безмежні простори в "одну, неділиму" тюрму народів. Ті, що найбільше повинні були завдячувати своє існування українському народові, бо він своїми жертвами зупинив похід імперіялістів Сходу на Захід, спокійно шматували кордонами територію України...

Прийшов короткий час миру-спокою. Переможці гоїли свої рани, але не гоїлись рани переможених. В Східній Європі йшла тиха але завзята боротьба, що тільки в-ради-годи долітала до свідомости Західної Європи. Тимчасом на Заході дозрівав й нахабно зростав гітлерівський націзм. Зближався час неминучого зудару імперіялістичних потуг, що в своїй експансії зближались кордонами. Між гітлерівським і сталінським світом не було держави ні сили, що моглаби задержати похід одних і других. Нетривкі твори повоєнного світу, як рівнох мільйонні маси позбавлені прав й державного життя ставали відповідним полем розгрівки загарбників за володіння над світом. Все в перших днях зудару цих двох світів розвіявся олакман, що прикривав штучно зліплений повоєнний східно-європейський світ. Гітлерівська інвазія, що викликала жорстоку другу світову війну радше випередила східну червону інвазію на Захід, що зовсім ясно зарисовувалась на тлі тогочасного існуючого стану. В намаганнях опанувати Європу зустрілись німецькі нацисти не тільки з подібною в цілях комуністичною силою Сходу, але також із опротивом Західних Аліантів і всіх свободоборних народів світа.

На політичній свіді зарисовувалась свідомість недоцільности і доконеної помилки у будові європейських держав після першої світової війни. Родились і загомунили гасла, які збуджували надію, що у висліді поконаних нацистських загарбників, кожний нарід виявить свою волю і захоче незалежним життям. Завзята боротьба, що вимагала великих зусиль болаї на той час прикрила свідомість другої небезпаки, не менш грізної як нацистівська, що хоч незамітно, але вперто займала нові простори і країни. Шойно коли затих гуркіт літаків й гук розривів бомб, а гітлерівський націзм лежав в руїнах, шойно тоді став розпливетися туман сподівань і бажень мільйонів, що своїм життям, здоров'ям і майном платили за Ідею волі. Нова жорстока діфоність викликала в одних розпуку, а в других розчаровання і безрадність...

Український нарід багатий досвідом своїх попередних Визвольних Змагань, в цій другій світовій війні зайняв зовсім окреме, хоч дуже не той час ризиковане становище. Видвигнув гасло боротьби з усіми імперіялістами-наїздниками за волю й незалежність всіх народів. Звернувши вістря боротьби проти нацистських окупантів, здобув безсмертну славу своїми геройськими зусиллями, а з другої сторони підготов

лявся і зводив боротьбу з імперіалістами Сходу. Хоч сьогодні існуючий стан закосив багато народів, та не став він несподіванкою для українського народу. Український народ був готовий в тому напрямку, щоб питання визволення всіх народів з під ярма загарбників знайшло свої правні підстави й форму. Завдяки своїй повній зрілості й політичній доцільності він видвигнув найбільш прогресивну програму й гасла, що ставть основою змагань кожного свободолобного народу, який в ім'я волі й незалежного життя всіх народів, зрікається всяких окритих, загарбницьких цілей. Ця політична концепція охоплює чимраз більші маси народів, а при переведенні її в чин, вона являється найбільш доцільною й справедливою. Всякі інші політичні концепції, які під маскою герних, "захоплюючих" кличів криють фальшиві цілі тих, що досі спекулювали й хочуть спекулювати на наївності й довірливості других народів, щоб опісля їх коштом творити загарбницькі імперіалістичні держави, а ворожі і поборювані українським народом, так само як і другими свободолобними народами. Український народ не загрожує існуванню миру, а власне кладе основні й тривалі його підстави. "Свобода народам й людині" стає дружністю в співпраці народів, яким лежить на серці життя і воля людства. Доля поневолених народів лежить в першу чергу в їх власних руках, в їх політичній зрілості, в єдності в співпраці і боротьбі за вільне життя. Головною темою непорозумінь між поневоленими народами є спірні частини територій, але це повинно бути поладнане не чужим, не компетентним в тій справі чинниками але волею, здоровим розсудом і правними підставами народів. Тут не сміє діяти нахабна сила, тих справ не можна вирішувати на домагання т.зв. "історичних прав", чим досі користуються імперіалістичні держави. Треба брати під увагу чи ті "історичні права" на цю землю здобували цілі покоління працею і потом і в спадщині передавали своїм сином, чи ті "історичні права" здобути залізом і кров'ю, насиллям й загарбанням чужих територій і уярмленням дійсних і правих синів цієї землі. Будемо світ тривало мирно, користуючись визнанням однакових життєвих прав всіх народів, де немає місця для народу "панів" і народу "рабів". Тому вирішувати всякі спірні питання можемо тільки як рівний з рівним, даючи при цьому змогу висловлюватися як людині так і народам. Не менше важною є справа національних меншин. Сьогодні ця пекуча справа, полагалася силою й брутальністю. Український народ є проти цього насилля над національними меншинами. Сьогоднішні засоби відносно національних меншин є тільки добрі для окупантів, які тимчасом мають змогу фізично винищувати поневолені народи, як рівнож хитро роздражнювати ненависть між ними. Це питання повинні рішити самі національні меншини, які або на власне бажання, при цьому не наражуючись на матеріальні втрати, були б переселені, або осталися в державі національної більшості, користаючи з усіх прав й вільно розвиваючи своє національне життя. В сьогоднішній ситуації цілі маси національних груп силою викинені з батьківських земель, заселяють чужі простори. Український народ стоїть на становищі взаємної допомоги всіх народів тим, що з розпукою кидають рідні хати й йдуть на невідоме гнані брутальним насиллям наїздника.

Український народ видвигнув стяг боротьби за право і свободу людини, за рівне належне право на самостійне життя всіх народів за зникнення імперіалістичних загарбників. За вільні держави вільних народів на власних територіях. Внутрішній устрій і державна форма належить до кожного народу зокрема. Співпраця вільних народів залежатиме від власних інтересів кожного народу, що дасть змогу кожному розвиватися й багатіти. Концепція і гасла видвигнені українським народом об'єднують все сьогодні цілий ряд народів Східньої і Середньої Європи.

Хоч як важке і нерівне боротьба із залливом загарбницької сили, але співпраця, спільна поміч і змагання всіх поневолених народів ставть певною запорукою, що боротьба в ім'я так великих Ідеалів переможе. Зовсім зрозуміло, що боротись сьогодні за Українську Державу — це значить, боротись за волю й самостійність всіх народів.

Хто не має окритих імперіалістичних, загарбницьких цілей, той стає поруч з українським і другими поневоленими народами і кладе тривалі основи під новий світ, світ вільних народів і держав, де зновні буде здійснюватися гасло: "Воля народам і воля людині!"

З ГІРЬКОЮ РОЗОЮ КИШИЦЬ НА ЕМІГРАЦІЇ

КІЛЬКА УВАГ ДО ЗАГАЛЬНИХ ЗБОРІВ СУБ-У

Цьогорічні Загальні Збори СУБ-у належать до одних з найкращих Зборів наших установ та товариств на еміграції. Але на особливу увагу заслуговують два моменти, що знаменували майже цілий перебіг Зборів.

Перший момент - це ділове звітування уступливих керівних органів, що рівночасно було ствердженням наполегливої праці Централі, великих досягнень і росту СУБ-у.

Другий - це був вияв росту і вироблення низових кадрів, що показали себе справжніми високо-ідейними, активними, свідомими і жертвеними членами своєї Центральної Установи.

Річні звіти діяльності СУБ-у загально відомі, а рівнож в тій справі ми децю писали в попередніх числах "ВЛ". Тому немає потреби над ними зупинятися. Але зовсім новим, досі не обговореним є цей другий момент, який безпосередньо відноситься до теренових клітин СУБ-у, чи точніше, до цілого нашого місцевого громадянства.

З багатьох, довгих, виступів делегатів на Зборах, в дискусії над звітами і діяльністю, можна було запримітити особливу турботу, ширість і покладання великих надій на СУБ, як єдину центрально-репрезентативну установу українців у Великобританії.

Ми чули мало критики, за те багато говорилося про сучасні і майбутні завдання СУБ-у, його перспективи, вагу і значення.

Характеристично, що всі делегати у своїх виступах виявляли широкі погляди на цілість справ і завдань української еміграції, під кутом сучасної дійсності і визвольної боротьби в Україні. Це свідчить, що загаль українського громадянства на терені Великобританії не хоче відгороджуватися ізоляційним муром від української еміграції в других країнах, і виявляє особливу тягість до українського народу на рідних землях та живе духом боротьби воєнної України. Делегати як представники місцевого українського громадянства старалися передати всі його бажання і стремління, розкриваючи душу, серце і розум нашого суспільства. Тому те диспозиції завдань і діяльності СУБ-у у виступах делегатів, розгорталися на тлі всесторонніх завдань і обов'язків української еміграції. На цьому тлі виникала різниця постулатів. Рефлексії цих різниць звенули увагу на одну з найважливіших проблем СУБ-у. За словами делегатів, давалось відчуття, що Центральна у своїй минулорічній діяльності не встигла заспокоїти всіх потреб організованого в СУБ-і громадянства. Недоліки ці терен відчував передусім в загально-національній площині, а особливо в аспекті духовно-ідейного пов'язання з визвольною боротьбою українського народу. З цього виходить, що наше українське громадянство не хоче бути пасивним глядачем, чи обсерватором надлюдських зусиль рідного народу, а хоче всім, чим може і як може, причинитися до його визволення і здобуття УССД. Наше громадянство менше цікавиться собою, вважаючи себе за нерозривну частину українського народу, від майбутності якого угалежить доля української еміграції, а не навпаки. Виходячи з того założення, не хоче обмежуватися до локальних потреб одиниць чи громади а шукає способів і можливостей включатись активно в процес української національно-визвольної боротьби. Ріст і закріплення своїх суспільно-громадських, культурно-освітніх і інших установ не вважає за самоціль, а навпаки, за резервуар національних сил до основних завдань української еміграції. Національна солідарність вимагає від нас збереження кожної одиниці, щоб не дати її загинути чи унести під тягарем еміграційних обставин, тому великою благагородністю позначається кожна херитативна діяльність.

Але через одиниці, родинки й громади доходимо до найвищих благародних чинів: служіння нації. Одиниці організуються в громаду, установу чи організацію внаслідок вищих національних почувань, щоб таким

чином стати співтворцем і співучасником всіх людських національних і християнських законів самого життя. Великим гріхом грішила б українська еміграція, коли б на час народнього горя і неволі, великої без прецеденду в історії героїчної боротьби воюючої України з найбільшим ворогом людства і християнства, червоними кетами, ховала голову в еміграційні будні і турботи втікаючи від суттєвих завдань.

Мильним є твердження, що час чи обставини вимагають від нас "холоднокровою", "обережною" а передусім "аполітичною" роботи. Така "тактика" була б оправдана якщо ходило б лише про життєві блага самої еміграції. Навіть тоді коли б українські еміграційні установи хотіли прислужитися українській справі лише влаштуванням танців, концертами, академіями, деклямаціями і т.п. то позитивні наслідки такої "пропагандивної" акції не були б скорше як за кілька десятків років. Коли б ми жили лише самі особисто на еміграції ми перетривали б цей період просвітанщини, який на Рідних Землях замінений за збройну боротьбу за державну незалежність. Та не так стоїть справа на Рідних Землях. Там іде тотальна жорстока й надлюдська боротьба, якої не можна не бачити, невідчути чи замомчувати.

Це боротьба на життя і смерть, в обличчі якої блідуть всі еміграційні турботи чи "тактичні" мотиви. Українська визвольна боротьба це не периферія просвітанщини, а перманенція вкладу всіх зусиль і жертв, включно з життям, всіх, хто чується зв'язаний кровним спорідненням і національним чуттям з українською спільнотою. Тому ніде немає і ніколи не може бути таких законів, обставин, чи хочби "доцільності", що ставали б українську людину, установу, товариство чи організацію поза активним змаганням українського народу за його волю. Пам'ятати лише про себе /локалізувати себе/, а забувати про свої обов'язки відносно батьків й братів, що остали в Україні, це не лише порушення національних, але і Божих Законів.

Реасумуючи вислови делегатів, можна сміло ствердити що українське громадянство стоїть на висоті своїх завдань. Там де чує невиконану порожнечу керівними чинниками, успішно розв'язує її за голосом свого серця і здорового "хлопського розуму" виконуючи порожнечу таким змістом життя і дій, які відповідають їх національним почуттям і потребам воюючої України.

І тому в нашого громадянства таке глибоке почуття жертвенності, таке щедрість й самовідданість в праці над розбудовою та розвитком українського організованого життя в усіх його площинах.

Не можна пошнудити також особливо відрадного явища, що рівнож означувало Загальні Збори. Це велика активність делегатів українців-наддніпрянців. На кільканадцять промовців, зазедви кілька походили з СУЗ. Така велика активність українців-наддніпрянців надала Зборам зовсім інший, широкий і глибоко змістовний характер в соборницькому аспекті. Це є рівнож наявним запереченням провокативного твердження про "меншеартість" українців з ССВЗ та демаскує горезвісних копателів Збруча.

Врешті - велика солідарність делегатів, спокій, глибоке патріотичне наставлення і зрозуміння ваги і значення єдиної суспільно-громадської установи, якою є ССВ, збуджували дійсну радість і гордість, що українське громадянство у В.Британії йде непохитно прямим і правним шляхом. Кинений йому визов групою розбивачів національно-громадської єдності, що в минулому році виломилася з його рядів, на цьогорічних Загальних Зборах став цілковито здемаскований. Во українське громадянство це не "стадо худоби" як писав п.Панчук, а наскрізь здоровий, глибоко національно-свідомий елемент. Минулорічний спокій і порядок Загальних Зборів порушив ніхто інший, як відома група розбивачів, а коли вони опинилися поза рядами організованої громади то Недавничайні і Загальні Збори ССВ-у пройшли в найкращому всірцевому порядку. Лише одиникий п.Добрянський, що в минулому році помістивши звіт про Загальні Збори недужив журналістичної моралі і в органі ССВ-у "Укр.Думці" плямував делегатів-учасників Зборів, цього року продемонстрував своє "вищість" над "темною масою" вигуками, переривавши виступи делегатів, але на пропозицію Пресвідника зібрати голос, не хотів покористуватися культурними засадами.

Загальні Збори дали дуже багато здорових думок, сугестій та виявили чим живе і чого прагне наша еміграційна спільнота. Вони рівнож вказали де лежить суть патріотизму і жертвенності українського громадянства і де треба шукати основ під розбудову ССВ-у. Коли нововибрані Керівні Органи ССВ-у вважатимуть Загальні Збори ССВ-у впливові за цей наш

називати "громадський парламент", то можемо сподіватися, що воля і стремління міцної української еміграції знайдуть свій вияв в цього-річній праці і діяльності СУБ-у. На цьому шляху, треба з ширим серцем побажати новонабраним Керівним Органам найкращих успіхів для добра СУБ-у і цілого українського народу. Хай Бог допомагає!

Ігор З-ий.

3.3.

НА СУСПІЛЬНО-ГРОМАДСЬКОМУ ЗІДТИНКУ

Суспільно-громадське життя української еміграції на терені 3. Британії виступає в нову фазу свого розвитку, в фазу стабілізації і окріплення. Коли кинуть оком на пройдений шлях, то ми побачимо, що він аж ніяк не похилий, а позначений багатьма зупинками та закрутками.

Починаючи з минулого року, розвиток суспільно-громадського життя, не зв'язаний на отруєння, по отворилося відколом і відходом певної вузької групи людей, характеризується ростом та окріпленням його нижчих, середніх і верхніх осередків.

Не дивлячись на прориви в окремих місцях, основна маса нашого громадянства своєю активною участю в громадсько-суспільному житті, виявила високий ступінь національної свідомості та національної зрілості. Не дивлячись на те, щона еміграції окремі на поспіх організовані політичні групи та "партії" ставили собі за мету, за ціль, власне ставили собі як генеральну лінію, розбиття і поділ українського громадянства на еміграції на "західняків" та "східняків", українське громадянство в переважній своїй більшості глибоко - вірне ідеї оборонництва зберігло єдність.

Хоч УРДП та інші і^нш опоріднені групи робили спроби, так би мовити, теоретичного обумовлення розбиття і поділу українського громадянства, але розбиття того не трапилось. Це свого часу п. Гришко в "Укр. Вістях" доводив про існування двох національних свідомостей в українського громадянства, а саме вищої державно-національної свідомості придніпрянців і нижчої етнічно-національної свідомості - західняків.

Це вже було спробою далекого помилку розраховання на обґрунтування і виправдання регіонального поділу української еміграції. Обґрунтування певної в державно-політичних і еміграційних справах монополії "східняків", і виключення від цих справ нашої західної гілки народу, нашого бувшого піємонта.

Тому, що головною організуючою силою так політичного, як і суспільно-громадського життя є ОУНР о власне проти неї був і це веде до зосередження головної настанови, проти неї пумена вся зброя, провокації, наклепи, доноси, мета яких була компрометувати перед українським громадянством в цілості український національний рух і цим самим послабити його ідейно-політичний вплив на громадянство.

Вислід з того всього є той, що ідейно-політичний вплив українського революційного націоналізму серед широких мас українського громадянства не заломився, не послаб, а скоріш поширившись поглибився і зміцнився.

Не вагаючись довести зиче наведеного твердження може бути стан суспільно-громадського життя на терені Англії. Не дивлячись на всі спроби "незаволяльнених" минулорічними виборами до Ради СУБ-у, розбити суспільно-громадське життя на терені Англії, зруйнувати і повалити найбільшу суспільно-громадську організацію СУБ - спроби ці справи обернені до із бачень виследи, з очей українського громадянства й чужинців СУБ є єдиною позитивною загально-українською, громадсько-суспільною організацією силою і авторитет якої зростає з кожним днем.

Пояснити це може тільки тим, що СУБ є бюрократичної установи політичних бізнесменів, перемінливою в дійсно живу ділчу в інтересах свого українського громадянства суспільно-громадську організацію.

Нас дивує безглузді зв'язки нещит протиріччя, про наше намагає монополізувати суспільно-громадське життя.

Не було є нема в наших планах захоплення та ще силою суспільно-громадських організацій і установ.

Ми свідомі були того, що суспільно-громадський зідтинок може найбільше в нас відкритий і незакритий, він відкритий для всіх для добрих і злих, для приятелів і ворогів, для людей чесних і шкурників та нерозумних, для відданих патріотів і шодяких провокаторів.

Тому своїм завданням в ділянці суспільно-громадського життя ми отавили як найширше виявлення українського громадянства в його активній участі у виборі собі керівних органів таких, яким вони найбільше вірять, таких від яких вони сподіваються найкращої праці, таких які б сповняли їх прагнення і бажання, як і були пройняті свідомістю своєї відповідальності перед своїми виборцями.

Коротше кажучи суспільно-громадське життя мусить бути під повною контролею тих, хто окладає його субстанцію, тобто під контролею широких кіл українського громадянства.

Міць і сила СУБ-у як суспільно-громадської організації, полягає в органічному і живому зв'язку з низовими своїми клітинами, в живому зв'язку з широким колом українського громадянства, зі своїм членством.

Виїзд в терен співпрацівників Централі СУБ-у, зокрема притягнення до праці в СУБ-і артистів пп. Шведченка і Олешкевича та відвідування ними гостелів і влаштування концертів для робітників є одна з важливіших форм зв'язку Централі з широкими масами українського громадянства.

Не меншу роль у зв'язуванні Централі СУБ-у з українським громадянством має б відгравати преса, зокрема орган СУБ-у "Укр.Думка". В пересічного читача "Укр.Думки" окладають враження, до "Укр.Думки" скоріш є офіційна група що відколотась від СУБ-у.

Безперечно, що членство СУБ-у на кошт якого видається "Укр.Думка" має право вимагати від редакції зайняти ясно негативну позицію до групи відокремленців які свої групові амбіції ставлять вище загальногромадських справ.

Тому, що група відокремленців яка сьогодні виступає під назвою "об'єднання", своєю руйнівницькою роботою в терені поставила себе в становище ворожої сили до українського загалу, чим самим виключає всяку можливість взаємопорозуміння. Ми свідомі того що певна частина українського громадянства є ними збаламучена і зайняла зараз вичікуєче становище.

З цєю певною частиною громадянства, віримо, що ми порозуміємось і вона включиться в цілість суспільно-громадського життя.

Єдність українського народу в Краю є не проблемою історичний доконаний факт який повстав в висліді спільних змагань і прагнень.

Цю єдність горять серця безотрапних бійців УПА, ідея єдності і соборності українського народу скріплюється щоденною боротьбою з поневолювачами; ми віримо що вона переможе і на еміграції.

Ц О Д Е Р Т В И

ДЛЯ БІЙЦІВ УПА зложили:

З нагоди весілля п-ва Івана і Сяні Желіноських гості зложили Ф. 4. Ш. 2. п. II 1/2.

На весіллі п-ва Круків за ініціативою п. М. Пайкуна гості зложили Ф. 4. ш. 10.

На весіллі п-ва О. Федешів гості зложили Ф. 1. ш. 16. п. 3.

На весіллі п-ва В. Щербаків гості зложили Ф. 2. ш. 13. п. 10 1/2.

З нагоди вінчання п-ва М. Купранців за ініціативою д. П. Шумановського гості зложили Ф. 4. ш. 2. п. 6.

На весіллі п-ва П. Карбінювичів гості зложили Ф. 3. ш. 3.

З нагоди вінчання п-ва Кравців гості зложили Ф. 3. ш. 1. п. 10.

З нагоди вінчання п-ва Гуменюків в БЕРН гості зложили Ф. 8. Ш. 7. п. 6.

З нагоди вінчання п-ва Леоніда і Марії Матечків за ініціативою пп. О. Кузіва і М. Яцкова гості зложили; пп. Л. Матечко - ш. 10., М. Зібасов - ш. 10., П. Петришин - ш. 10., О. Кузів - Ф. 1., І. Греско - ш. 10., М. Коваль - ш. 10., М. Яцків - ш. 10., Н. Савка - ш. 10., Т. Савка - ш. 10., Д. Лестук - ш. 10., В. Скульський - ш. 10., Т. Богословець - ш. 5.

Українці гостелю ЯКОЛІ зложили Ф. 12. ш. 7.

З нагоди академії "Крути" в ГАДЕСФІЛД за ініціативою п. гол. Відділу СУБ-у д. В. Голиш і д. М. Возняк приютні зложили Ф. II.

Пан Гичкевич - Ф. 1. ш. 10. По Ф. 1. зложили: пп. Іван Ленців, Петро Буїк і М. Семущак. По ш. 10. зложили: пп. Іван Буцук, Т. Пунлар, І. Мостак, О. Прокосчук, М. Бойчук і С. Зубач. По 5 ш. зложили: пп. В. Небожук, Д. Николин, С. Грицишин, М. Глузак, М. Стопула, В. Савіцький, В. Вакула, М. Во-

З М І С Т :

1. З ВІРОЮ В ПЕРЕМОГУ.
2. К. П. ОУН. ХРИСТОС ВОСКРЕСІ
3. З. Карбович. ЗМІСТ НАШОЇ ВИЗВОЛЬНОЇ КОНЦЕПЦІЇ
І ЇЇ ПОВ'ЯЗАНІСТЬ З НАШОЮ ПРОГРА-
МОЮ - ЗМІСТОМ УССД.
4. Б. Бора. ДО МОРЯ /Вірш/.
5. ДЕНЬ УКРАЇНСЬКОЇ ФЛОТИ.
6. Д. Д. ПРО ТЕ, ЩО НЕ ДАСТЬСЯ ЗМИРИТИ НІ
ЗІСЧИТИ, НІ ЗВАЖИТИ.
7. Ф. Одреч. УКРАЇНСЬКА ПОЛІТИЧНА КОНЦЕПЦІЯ І
ДІСНІСТЬ ПОВОЗНИХ РОКІВ.
8. Н. Н. ДВОЯКЕ РОЗУМІННЯ КЛЯСКИ.
9. П. Козир. СИЛА ЩО ПЕРЕМАГАЄ.
10. М. М. НАЦІОНАЛІЗМ І ІМПЕРІАЛІЗМ.
11. А. К. "НАРОД - ВИЗВОЛИТЕЛЬ".
12. Ігор Курливиий. "НА" ВИДАТНІША ІЗ УСІХ НАЦІЙ".
13. В. О. ГОСПОДАРСЬКІ ПІДСТАВИ НАШОЇ ДЕР-
ЖАВНОСТІ. /Продовження/
14. З Повстанських Поезій. ЛІС.
15. - " - - ВІДПОВІДІ.
16. ЗАКЛИК ДО ДЕМОБІЛІЗОВАНИХ ВОЯКІВ
ЧЕРВОНОЇ АРМІЇ.
17. ГАНЕБНІ МЕТОДИ БОЛЬШЕВИКІВ.
18. СМЕРТЬ сот. ВІВІРКИ.
19. ШЛЯХОМ ГАРОЇЗМУ.
20. ОКРУЖЕНІ ВОРОГОМ.
21. ЗАСКОЧЕНІ ВОРОГОМ.
22. З. К. ЗА ЄДИНИЙ ФРОНТ ПОНЕВОЛЕНИХ
НАРОДІВ.
23. Ігор В-вий. УКРАЇНА В БОРОТБІ ЗА ВОЛЮ НАРО-
ДІВ.
24. Ігор В-2. КІЛЬКА УВАГ ДО ЗАГАЛЬНИХ ЗБОРІВ
СУЕ-у.
25. В. В. НА СУСПІЛЬНО-ГРОМАДСЬКОМУ ВІД-
ТІНКУ.
26. ПОЖЕРТВИ.

Ч И Т А Й Т Е І П О Ш И Р Ь Т Е

" В И З В О Л Ь Н И Й Ш Л Я Х І "

лощак, М. Воробець, М. Дребет і П. Филипчук. По 3 ш. зложили: пп. Д. Олій-
ник і С. Волосянка. По 2/сп. зложили: пп. Н. Шпитко, І. Киринок, Д. Солян
В. Іжицький. По 2 ш. зложили: пп. М. Власок, П. Емінковський, С. Зральде,
Іван Колосовський. Милан Василь - ш. 8., /Невідомий/ - ш. 6., В. Брєвич -
ш. 4., д. Кріс - ш. 5.

НА "ВИЗВОЛЬНИЙ ФОНД" зложили: З нагоди Різдва Христового Х м а р а
з друзями зложили Ф. Б. Скалат і Горчак - ш. 10., Доліна-Ворон - Ф. 4
ш. 18, п. 5 1/2, д. Ворон - ш. 10., М. і друзі - ш. 10., Корчанівський - 2.

НА "ПРЕС ФОНД" "Укр. Семостійник" зложили:

З нагоди вінчання п-ва Г о г і в к і в гості зложили Ф. 2, ш. 12.

ВСІМ ЖЕРТВОДАВЦЯМ СЕРДЕЧНО ДЯКУЄМ

